EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 109, 15 Kasım '94

Kirli savaş ortamında yeni bir oyun

4 Aralık ara seçimleri

Rejimin uzun tartışma ve tereddütlerin ardından nihayet gündeme getirdiği ve 4 Aralık'ta yapılmasını kararlaştırdığı milletvekilleri ara seçimleri ile ilgili olarak saptanması gereken bazı kaba gerçekler var.

Herşeyden önce, ara seçimlerde yenilenecek 22 sandalyeden 17'si Kürdistan illerine aittir. Bu 17 sandalye, öteki 5 sandalye gibi ölümler ya da istifalardan dolayı değil, MGK müdahalesiyle zorla boşaltılmıştır. Emir generallerden gelmiş, bir emirkulları topluluğundan başka bir şey olmayan parlamentoda gerekleri yerine getirilmiş, ardından emir-komuta zinciri içindeki Anayasa Mahkemesi tarafından DEP kapatılarak bu zorbaca gasp olayına sözde hukuki bir kılıf geçirilmiştir. Dolayısıyla bu ara seçimler, Kürt halkının oylarıyla seçilmiş bir grup milletvekilinin zorla meclisten çıkartılmış olmasının ortaya çıkardığı zorunlu bir durumun ürünüdür. Bu gerçeklik de ortaya koymaktadır ki, ara seçimlerin mekanı Kürdistan'dır. Politik bakımdan yeterince açık olan bu olgu, sayısal orandan bakıldığında bile büyük ölçüde böyledir.

Öte yandan, seçimlerin mekanı Kürdistan'dır ama, bugün Kürdistan'a seçim değil savaş ortamı egemendir. Savaşı ise düzen cephesinden odağında kontr-gerillanın bulunduğu bir kirli savaş aygıtı yürütmektedir. Başta siyasal partiler olmak üzere düzenin politik kuruluşları bu aygıtın bir parçasıdırlar. Onun politikaları ve ihtiyaçları çerçevesinde hareket etmektedirler. Bunun ötesinde ve bunu aşan herhangi bir kimlikleri ve rolleri yoktur. Dolayısıyla, Kürdistan'daki seçimlerin düzen cephesinden muhatabı siyasal partiler değil, fakat kirli savaş aygıtıdır.

Kirli savaş aygıtı ise, doğası gereği, siyasal yarışma ve çekişmelerle değil, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin görülmemiş yol ve yöntemlerle bastırılmasıyla ilgilidir. Düne kadar daha çok gerillayı hedef alan askeri operasyonlar, bugün çok büyük ölçüde bizzat halk kitlelerinin kendisine yöneltilmiştir. Binlerce köy boşaltılmış, milyonlarca insan zorla yerlerinden yurtlarından edilmiş, sayısız insan katledilmiştir. Bu süreç bugün de bütün hızıyla ve bütün pervasızlığıyla devam etmektedir. Seçmen iradesinin fiziki baskı altına alınmasının ötesinde, halkın kırımdan geçirildiği ve kitleler halinde zorla sürüldüğü bir durum sözkonusudur. Bu ortamda yapılacak bir seçimi, en gerici sayilabilecek bir hukuksal çerçeve içinde bile düşünebilmek mümkün değildir. Ne var ki özel savaş aygıtı, iç ve uluslararası politikanın belli ihtiyaçları çerçevesinde, bu kaba oyunu sergilemeye kalkabilmektedir. Bu oyunda yerlerinden yurtlarından sürülmüş ve oy hakkından bile fiilen yoksun bırakılmış Kürt halkı adına "irade" belirleyecek olanlar, özel savaş aygıtının artık koca bir seçmen kitlesi oluşturan mensupları ile korucu çeteleri olacaktır. Onlar doğal olarak ellerindeki silahlı gücü kendi iradelerini herşeye rağmen sandık başına gidebilen öteki seçmenlere de dayatacaklardır. Dahası bu koşullarda gerçekleşecek bir seçimin sonuçlarını da dilediklerince açıklayabileceklerdir.

Dikkate değer bir başka olgu daha var. Seçimler bir düzen partisi için kendini ortaya koyabileceği en temel platformlardır. Oysa seçimlere katılma olanağı olan bir dizi düzen partisi buna rağmen bu ara seçimlere katılmıyor. Bunun asıl nedeni hiç de MHP'nin DYP ile ya da CHP'nin SHP ile ittifakı değildir. Bu ittifakın gerçekleşme kolaylığının da gerisindeki asıl neden, gerçek seçim alanı olan Kürdistan'la ilgili olarak yukarıda özet-

lediğimiz olgulardır. Seçimin asıl muhatabı siyasal partiler değil devlet olunca, devletin bir özel savaş aracı olarak ele aldığı seçimlere ise, ancak belli avantajları olan partilerin katılmasının bir işlev görebileceği bir durumda, öteki partiler kendilerini yormayı anlamsız bulmuşlardır. Özel savaşın militan destekçisi Ecevit bunu münasip bir biçimde itiraf da etmiştir. Dolayısıyla, 4 Aralık ara seçimlerinin, burjuva normlar içinde bile ne ölçüde bir "seçim" olduğunu, bir dizi düzen partisinin aldığı bu tutum üzerinden de görmek mümkündür.

Son bir nokta, ara seçimin şimdiki koalisyonun kaderiyle ilgisidir. Mevcut koalisyonun oy oranının yüzde 20'lere kadar düştüğü, bu çerçevede, seçmen desteği ile değil, fakat sermayenin ve özel savaşın tercihi ile halihazırda varlığını sürdürdüğü bir gerçektir. Bugün Kürdistan'da uygulanan kirli savaş politikasının dolaysız sorumluluğu devlete aittir. Yalnızca koalisyon hükümeti değil tüm düzen partileri bu politikanın destekçileri durumundadırlar. Durum böyle olunca, hükümet partilerinin Kürdistan'da alacağı şu veya bu oy oranı ciddi bir "özel" etkide bulunmayacaktır. Sonuçlar partiler arası cılız ve inandırıcı olmayan rekabet çerçevesinde bir parça kullanılsa bile, toplam düzen propagandasının, olayı, devlet ve özgürlük mücadelesi ilişkisi üzerinden sunacağı açıktır. Mevcut durumda, devletin ara seçimlerde Kürdistan'daki asıl dayanağı Refah Partisi'dir. Refah Partisi'nin muhtemel kazançları ise devletin "PKK karşısında" elde ettiği başarı sayılacaktır. Dolayısıyla, bu seçimlerin koalisyonun kaderi üzerinde çok özel bir etki yaratmayacak olması, bu seçimlerin kendine özgü konumunun bir başka göstergesidir.

Bu hükümet gerçekte şimdiden ölüdür. Sermaye gerçekten istese ve özel savaşın ihtiyaçları gerektirse, onu şimdiden bir yenisiyle değiştirmek mümkündür. Va ara seçim sonuçları da, hükümetin kaderi üzerinde, gerçek bir politik etken olarak değil, olsa olsa böyle bir girişim için sıradan bir bahane olarak bir rol oynayabilir. Ölü durumuna rağmen hükümet bugün varlığını sürdürüyorsa eğer, sermayenin halihazırdaki kriz politikaları ve özel savaşın ihtiyaçları çerçevesinde hala belli bakımlardan tercih edildiği içindir. Bu tercihin nedeni onun SHP üzerinden sağladığı "sol" ortaklık görünümüdür. Bu görünümün herşeye rağmen kitleler nezdinde ve dış dünya karşısında oynadığı roldür. Özel savaşı zaten tüm gücüyle destekleyen SHP, özelleştirmeye olan göstermelik muhalefetini de artık kaldırmış bulunmaktadır. Böyle bir SHP ile koalisyon ortaklığı, özelleştirme politikasının pratik bir uygulama halini aldığı şu günlerde, hala da bir işe yarayabilir. Hükümet seçimlerin her türlü sonucuna rağmen eğer yaşarsa, bu salt bu nedenden dolayı olacaktır. Yani kendi gücüyle yaşamış olmayacak, fakat sermayenin tercihiyle yaşatılacaktır. (SHP genel başkanının seçimi yitirmesi halinde, bu partiyi kaçınılmaz olarak saracak yeni bir bunalım koşullarında, bunun nasıl mümkün olabileceği ise ayrı bir sorundur.)

Buraya kadar söylenenler, ortada, düzenin bugünkü gerici ve alabildiğine dar hukuk normları çerçevesinde bile olağan bir seçim değil, bir kirli savaş oyunu olduğunu göstermektedir. Durum bu açıdan 27 Mart yerel seçimlerini önceleyen koşullardan daha da kötüdür. İki nedenle. İlkin, 27 Mart seçimleri, şimdiki gibi Kürdistan ağırlıklı değil, fakat Türkiye genelini kapsamaktaydı. İkinci olarak, devletin Kürdistan'da "denizi kurutmak" politikasının adı açıkça konmamıştı; uygulama bu kadar kaba biçimler ve bu ölçüde geniş boyutlar kazanmamıştı.

Durum eğer 27 Mart öncesinden bile daha da kötüyse, devrim cephesinin seçimler karşısındaki tutumunun çerçevesi ve doğrultusu da yeterince açık demektir. Bu, ara seçime katılmamak, bunun bir kirli savaş oyunu olduğunu, düzen hukuku çerçevesinde bile hiçbir meşruluk taşımadığını yığınlara anlatmak ve Kürt özgürlük hareketini bu doğrultudaki tutumunda yalnız bırakmamaktır. Ara seçimlerin gerçek mekanının Kürdistan olması ve sonuçlarının tümüyle ve dolaysızca özel savaşa bağlanması, bu tutumu özellikle ve tereddütsüz olarak gerektirmektedir.

Dolayısıyla, 4 Aralık ara seçimleri de, bir kez daha, düzen ve devrim güçlerinin seçime katılma ve katılmama olarak kutuplaşacakları bir zemin olacaktır. 27 Mart seçimlerini boykot edip de bu seçimlere şu veya bu biçimde katılacak olanların ise, herşey bir yana, tutarlılıkları ve inandırıcılıkları kalmayacaktır.

EKİM

Hükümetin meşruluk sorunu

Mevcut hükümetin ciddi bir meşruluk sorunu vardır. Düzenin siyasal cephede yaşadığı en acil ve canalıcı sorun budur. Koalisyon partilerinin toplam desteği kamuoyu araştırmalarından çıkan sonuçlara göre %20'lere kadar gerilemiştir. Yanısıra genel meclis aritmetiğinde dahi azınlık konumuna gelme durumundadır. Bu durum, düzenin saldırı politikasının rahatlıkla hayata geçirilmesini zora sokmaktadır. Yine de hükümetin bugüne kadar ayakta kalabilmesi ve hala onun üzerinden hükümet kurma hesapları yapabilmesi, düzen cephesi açısından bir başarının ifadesi olarak görülmelidir.

Düzen, geçtiğimiz altı aylık dönemde Kürdistan'da özgürlük hareketine karşı bir üstünlük sağlayamamasına rağmen, Türkiye cephesinde sınıf hareketine karşı beklediğinin çok ötesinde bir başarı elde etmiştir. Bu başarının sağlanmasında, düzen partilerinin birbirlerine karşı muhalefeti askıya alarak eşgüdüm içinde davranmaları ve işçi sınıfının kısmi çıkışlarla sınırlı kalarak genel bir direnişi gerçekleştirememesi temel rol oynamıştır. Ayrıca koalisyon ortağı SHP'nin işçi ve emekçiler üzerinde hala etkili olabilmesinin ve sendika bürokratlarının belirli bir oyalayıcı işlev görebilmelerinin rolünü de özel olarak vurgulamak gerekir.

Önümüzde birbirini takip edecek yeni saldırılar, açılacak yeni sömürü ve zulüm paketleri vardır. Özelleştirme saldırısı bunların başında gelmektedir. Yeni bir vitrin değişikliğine gidilmediği sürece, bugüne kadar zar zor idare eden mevcut hükümet eliyle bunların hayata geçirilebilmesi mümkün görülmemektedir.Tam da bu nedenle seçim tartışmaları burjuva meclisin yeni döneminde ilk gündem maddesi olmuştur. Düzen cephesinde öncelikle erken ya da ara seçim seçeneklerinden hangisinin tercih edileceği konusunda bir netleşme yaşanmıştır. Ara seçim tercih edilmiştir. Bu tercih, düzenin iktisadi ve siyasi krizden çıkış arayışlarına tabi bir taktik olarak şekillenmiştir. Burada, düzen partilerinin grupsal hesapları ikincil rol oynamıştır.

Genel seçim daha kapsamlı bir seçim ekonomisi gerektirdiğinden ve daha geniş bir politizasyon ortamı yaratacağından, düzenin iktisadi ve siyasi krizini derinleştirecek, kriz üzerindeki denetim imkanlarını zayıflatacaktır. Ayrıca bir erken genel seçimden, genel çerçevesi az çok belli mevcut siyasal tablodaki meşruiyet sorununun çözümlenmeden çıkılacak olması, yeni hükümetin kurulmasını, kurulduğunda da iş görmesini zora sokacaktır. Hiçbir parti tek başına iktidar olamayacağı gibi, tekelci burjuvazinin hükümet hesaplarını üzerine kurduğu merkezdeki partilerin daha da güçten düşecek olması, siyasi krizi derinleştirecek ek bir faktör olacaktır. Bu koşullarda ortaya çıkacak siyasal tablo, merkez dışındaki partilerin tabanında iktidar arayışlarını ve bunların tekelci burjuvazinin çıkarları eksenli kriz politikasıyla çelişen "popülist" taleplerini, yönetimlerine rağmen kışkırtacaktır.

Ara seçim bu çerçevede kötünün iyisi olarak tercih edilmiştir. Ara seçim, düzenin işçi sınıfına ve Kürt halkına yönelik saldırılarını kararlılıkla hayata geçirmeye devam etmesi için yeni bir soluklanma imkanı olarak görülmektedir.

Kürt ulusal hareketine yönelik saldırı, düzenin ara seçim taktiğinin temel halkasını oluşturmaktadır. Düzen, ulusal hareket karşısında üstünlük sağlamadığı sürece, iktisadi ve siyasi krizini aşamayacağını görmektedir. Kürdistan'daki ulusal cephenin yanısıra Türkiye'de sınıf mücadelesi cephesinin açılması, düzenin en büyük korkusudur. Bu nesnel zeminde bir devrimci önderlikle buluşarak sınıf hareketinin ulusal hareketle ittifak eğilimine girme olasılığı da düzenin en büyük kabusudur. Bu yüzden, işçi sınıfına karşı saldırısını, kısa vadenin de ötesinde, bir kararlılıkla sürdürebilmesinin temel koşullarından birini, Kürt devrimci ulusal hareketini geriletmek olarak görmektedir.

Seçim döneminde Kürdistan'da halka yönelik baskı ve terörü özel olarak yoğunlaştıracak ve seçim sırasında kontr-gerilla gözetiminde "açık oy gizli sayım" kuralı uygulayacakır. Bu şekilde kendi adaylarını Kürt halkına sömürgeci vekil olarak tayin etmeyi hesaplamaktadır. Bunu da, "PKK karşısında üstünlük devlettedir" demagojisine alet edecektir. Böylece bu "başarı"sını Kürt halkı içinde reformist bir önderliğe meşruluk zemini yaratmak; PKK'yı zayıflatmak; yanısıra "siyasal çözüm" adımları atmasını telkin eden emperyalist devletlerden kendi şiddet politikasına destek almak için kullanmaya çalışacaktır. Böylece Kürt milletvekillerinin tutuklanması nedeniyle dış cephede düştüğü sıkıntıyı da bertaraf etmeyi hesaplamaktadır.

Düzenin ara seçim üzerine yaptığı hesapların ancak ona geçici bir rahatlama sağlayacağı, orta

vadede yeni bunalım öğeleri taşıdığı ve siyasi krizine kalıcı bir çözüm ya da çıkış yolu içermediği iddia edilebilir. Bu doğrudur, ama burada düzenin bugünkü tercihleri açısından bir tutarsızlık aramak boşuna olur. Sorun tutarsızlıktan değil, çözümsüzlükten kaynaklanmaktadır. Düzen kriz döneminde siyasal cepheye ilişkin politikalarını kısa vadeli, "günü kurtarma" manevraları olarak şekillendirmektedir. Her türlü esneme imkanlarını yitirmiş olan düzen, bu manevralara dayanarak saldırılarını kararlılıkla hayata geçirmediği sürece krizi aşamayacağını, bunalımın daha da derinleşeceğini görmektedir. Dolayısıyla kısa vadedeki ihtiyaçların orta vadede yeni siyasal bunalım ve tıkanıklık öğelerini yaratıyor olması, düzen açısından bir ihtiyatsızlık değil, kaçınılmazlık olarak ortaya çıkmaktadır.

SHP: Müteahhitler partisi mi?

SHP'li il başkanlarının önemli bir bölümünün müteahhit ya da müteahhit ortağı olduğu, dolayısıyla bunların, ihaleler nedeniyle devlet bürokrasisiyle yakın ilişkilerinin olması gerektiği biliniyor. Buradan kalkılarak, SHP yönetiminin koalisyonda kalmasının başlıca nedeni bu kesimlerin çıkarlarını korumak olarak gösteriliyor.

Sermaye basınının yıllardır bildiği bu olguyu bugünlerde öne çıkarması belirli hesapların ürünüdür. Bu kampanya tam da SHP'nin düzen eliyle "muhalefet"e hazırlandığı, koalisyondaki işlevini tükettiği bir döneme denk gelmektedir.

SHP'nin koalisyondaki varlığının ve işlevinin belirlenmesinde, SHP müteahhitlerinin devlet ile olan ihale ilişkileri işin tali yönüdür. Dahası esas görevin yerine getirilmesi karşılığında tekelci burjuvazinin müsammaha göstererek verdiği bir "ödül"dür. SHP'nin müteahhitliğinin tek başına öne çıkartılması, SHP'yi ve sosyal-demokrasiyi yeniden diriltme operasyonuna zemin olacaktır.

Amaçlanan SHP'ye karşı gelişen tepkilerin hedeflerinin şaşırtılarak müteahhit il başkanlarına yöneltilmesidir. Böylelikle, parti içi "muhalefet"e "suya sabuna dokunmadan" "muhalefet" yapacakları bir zemin hazırlanmış olacaktır. Parti muhalefette iken örgüt yöneticileri genellikle aydın, esnaf, işçi kesimlerinden oluşmaktaydı. Fakat iktidar olduğunda müteahhitler, işadamları vb. kesimler bu yöneticilerin yerlerini aldılar. Bunlar zaten yüklerini tuttular ve artık "halkçı" vitrin arkasına geçme zamanları geldi. Yanısıra partinin bu tür il başkanlarından temizlenmesi ile, SHP'nin kitleler nezdinde yeniden umut haline gelebileceği düşünülmekte.

SHP il başkanlarını müteahhitlerden temizleme isteğinin bir başka nedeni daha var. Tekelci burjuvazi, kitleleri oyalama, sisteme bağlama işlevleri karşılığı bu tür unsurlara rüşvet dağıtır, fakat biraz palazlanmaya başladıklarında, ekonominin sınırlı kaynaklarını paylaşma konusunda aralarında bir rant kavgası başlar. Özellikle inandırıcılıklarını yitirip, işlevlerini tamamladıktan sonra, onları salt iş alanındaki rakipleri olarak görürler ve etkinliklerini sınırlandırmaya çalışırlar. Bu arada basına da halkın hamisi olma, onu sırtındaki kamburdan kurtarma görevi düşer.

Burjuva medya SHP'nin emekçi kesimlere sunduğu vaadleri yerine getirmemesinin nedeni olarak bu "devletçi" unsurları gösteriyor. SHP'ye yönelmiş tepkiler, sözde devlet karşıtı olan liberal kanallardan akıtılarak (örneğin "özelleştirme ile devletin ekonomideki rolü bitirilirse, bu tür çıkar ilişkileri de ortadan kalkar" propagandası ile), sınıfa yönelik kapitalist saldırının destekçisi haline dönüştürülmek isteniyor.

SHP'nin devletin anti-demokratik uygulamaları karşısında sessiz kalmasının nedeni olarak da müteahhit-ihale-devlet üçgeni sorumlu tutuluyor. SHP'nin bu konudaki tutumunun temel nedeni olan düzenin aşırı sömürü ve buna bağlı olarak daha yoğun baskı ve terör ihtiyacı örtbas ediliyor. Özellikle II. cumhuriyetçiler burada devletin baskılarının onun sınıfsal niteliğinden değil de, tarihsel pederşahi konumundan kaynaklandığını savunuyorlar.

SHP'nin küçük kurultayında yaşananlar, partinin profesyonel kesimleri ile müteahhit kesimlerinin koalisyonu sürdürüp sürdürmeme konusundaki tutumlarının farklı olduğunu ortaya koydu. Parti içi dengeler, delege yapısı vb. açısından üstünlük "müteahhit" kesiminde. Ama bu kesim üstünlüğü elde tuttuğu sürece, SHP ve sosyal-demokrasinin kitlelerden tecrit süreci hızlanarak ilerliyor. Bu aşamada sermaye basını müteahhit kesimi hedef tahtasına yatırarak SHP'ye yönelik kitle tepkilerine yine parti içi bir kanal açmaya çalışıyor.

Geri çekildikçe saldırılar artacak!

Sendika bürokratlarının 5 Nisan saldırı paketinin ardından gelişen tepkileri yumuşatıp dindirmekte gösterdiği başarı sermaye sınıfı tarafından takdirle karşılandı. Bugün sermaye devleti bu bürokratlarla yeni bir işbirliğinin sayfasını açıyor. Devrimci bir önderliğin olmadığı koşullarda, Türk-İş'in sınıfı denetleme görevini fazla zorlanmadan yerine getirebileceği biliniyor. Sermaye devletinin son icraatlarından bir kaçını şöyle sıralayabiliriz:

* Emeklilik yasası ile işçileri emekliye ayıracak tek şeyin ölüm olacağı ortaya çıktı.
* 700 binin üzerinde işçi işten çıkarıldı, sendikasızlaştırma, taşeronlaşma yaygınlaştırıldı.
* Özelleştirilmesi planlanan fabrikalarda üretim neredeyse tamamen durduruldu, işçiler ücretsiz izine gönderilerek birbirinden yalıtıldı.

Bütün bu gelişmeler karşısında sendika bürokratları, ihanette sınır tanımayarak, işveren örgütünün sözcüleri gibi, uygulamalara sessiz kaldılar, destek verdiler. 1 Mayıs, 15-16 Haziran gibi önemli günlerde düzenlenen göstermelik miting ve toplantılar hep öfkeyi dindirme amacına yönelik oldu. Sendika bürokratlarının denetimini aşma potansiyeli taşıyan kimi (Gebze, Adana Belediyesi) yerel direnişler ise, ileri sıçratılamadığı için örnek olamadılar.

Sermaye devletinin bu saldırılarının ortaya çıkardığı tepkileri kendi potasında eritmek görevi ise büyük ölçüde Türk-İş'e ve B.Meral'e düştü. Bunun için hemen 20 Temmuz genel eylemi organize edildi. Burjuva basma göre; "Türk-İş çok sağduyulu bir şekilde nazikçe hükümeti uyarmış" oldu. "Yalnızca bir avuç memur ve belediye işçisi sokaklara çıkmış"tı. Bu sağduyulu hareketinden dolayı B.Meral kutlandı.

Fakat kapitalist saldırının sonu gelmiyordu ki! Birinin yarattığı öfkeyi dindirmeden diğeri gündeme getiriliyordu. Hükümetin sendikacılara bu kadar çok yüklenmesi doğru muydu? İnandırıcılıklarını ne kadar sürdürebileceklerdi?

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarında, Türk-İş bürokratlarını biraz olsun rahatlatacak esnekliği dahi göstermeyen işveren ve devlet temsilcileri, üstüne üstlük enflasyon farklarını da pazarlık masasına yatırdılar. Bütçede kaynak olmadığı için enflasyon farklarını ödeyemeyeceklerini, ileri bir tarihe ertelemek istediklerini söyleyen hükümet yetkilisi, Türk işçisinin sağduyusuna sığındığını belirtiyordu. Bu teklifi oldu bittiye getirerek altı ay ertelemeyi kabul eden Türk-İş'i bu sefer farklı bir sürpriz bekliyordu. Hükümet yetkilileri şimdi bir yıl erteleme taleplerini dayatıyorlar. Bu kabul edilirse, enflasyon farklarını hiç ödememenin yollarını arayacaklar. Bugüne kadar zamlara, enflasyon vb. ile eritilen ücretlerine tepki göstermeyen işçiler, şimdi doğrudan bir soygunla karşı karşıyalar. B.Meral ise olayı tek tek kişilerin hatası olarak yorumlayıp tepkilerin sisteme yönelmesini önlemenin telaşı içinde çırpmıyor. "Yüksek faizli senetleri tıkır tıkır ödemek için parası olan hükümetin, sıra işçiye gelince parası bitiyor, buna inanmak mümkün değil, hükümet bizi eyleme çağırıyor" diyerek tepkileri örgütlemeye aday olduğunu açıklıyor. Böylece işçileri savunma psikolojisinde tutarak, istemlerinin sadece önceden sözverilenlerden ibaret olduğunu söyleyip, daha ileri istemler için sınıfın cesaretini kırma çabasını sürdürüyor. Toplusözleşme ile kazanılmış hakların bile yerine getirilmesini bir lütuf, devletin tüm imkanlarını seferber ederek işçiyi daha fazla mağdur etmemek için yaptığı bir fedakarlık olarak gösteriyor. Bu aynı zamanda özelleştirme saldırısına karşı direnme eğilimi içinde olan işçilere karşı bir tehdit olarak da kullanılmaya çalışılıyor. Umutsuzluk ve yılgınlığın yayılması hedefleniyor.

Saldırılar karşısında geri adım atmanın saldırıları durdurmadığı, durduramayacağı artık görülmelidir. Düzen bataklığın dibine doğru sürüklenirken, işçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayenin kendilerini peşinden sürüklemesine izin vermemelidirler.

İşçilere, emekçilere refah ve özgürlük sağlayamayan sömürü düzeni yıkılmalıdır. Bu düzeni restore etme çabaları sonuçsuzdur. Bir avuç parababasının mutluluğu için milyonlarca insanı sefalete sürükleyen bu düzeni yıkabilecek tek güç, komünistlerin önderliğinde örgütlenen işçi sınıfı olacaktır. Özgür ve sosyalist bir dünya yaratmak için;

Öncü işçiler komünistlerle aynı saflara!
Gerçek bir genel grev için ileri!
Yaşasın sınıfsız sömürüsüz bir dünya, yaşasın sosyalizm!

CEMTAŞ işçileri ayağa kalktı

İşçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşad ğı Esenyurt yeni bir fabrika direnişine sahne oluyor. Entegre bir tekstil fabrikası olan CEMTAŞ'ın 220 işçisi tüm engelleme çabalarına rağmen fabrika önünde direniyor. Üretim yalnızca örme bölümünde sürüyor. En önemli bölüm olan örmenin işçileri patronun adamlarından oluşuyor. İşveren konfeksiyon işlerini fason atölyelere yaptırmaya çalışıyor. Direnişçi işçiler bu tür atölyelere gidip işçilerle konuşarak işverenin bu yolla üretimi sürdürmesini engellemeye çalışıyorlar.

CEMTAŞ, tüm tekstil/konfeksiyon fabrikalarında benzer biçimde yaşanan yoğun sömürü ve ağır çalışma koşullarına sahip bir işyeri. Genç kadın ve erkek işçiler sigortasız, düşük ücretle gece yarılarına kadar çalıştırılıyorlar. Sağlıksız yemeklerle yarı aç-yarı tok çalışmak zorunda kalan işçilerin öfkesi ödenmeyen fazla mesai ücreti nedeniyle patlama noktasına gelmişti. Nitekim mesaiye kalmak istemeyen bir işçinin müdür tarafından tartaklanarak işten atılmak istenmesi karşısında işçiler hep birlikte mesaiye kalmayacaklarını haykırdılar. Telaşa kapılan işveren, olaylara neden olduğu gerekçesiyle müdürü işten atarak işçileri yatıştırmaya çalıştı. Fakat ilk kıvılcım çakılmıştı. İki aylık bir sürede işçiler zaman zaman mesaiye kalınama eylemi gerçekleştirdiler. Bu arada sendikalaşmak üzere bir komite kurarak DİSK Tekstil'de örgütlenmeye başladılar. O güne dek sesizce boyun eğen işçilerdeki bu değişim işvereni rahatsız etmeye başlamıştı. Önce önder konumdaki işçileri tespit ederek usta, şef vb. konumlara getirdi. Böylece hem onları daha rahat denetleyebileceğini, hem de işçilerle karşı karşıya getirerek birliklerini kırabileceğini umuyordu. Bu yöntemin işe yaramadığını görünce, bu kez tehdit ve sindirme yoluna başvurdu. Zaten kötü muamele ve hakaretin yaygın olduğu fabrikada bir de dayak olayları gündeme gelmeye başladı. 12 Ekim günü 11 işçiyi "konuşmak" için yemekhaneye çağıran patron, kapıyı sürgületerek adamlarını demir çubuklarla işçilere saldırttı. Haberin duyulması üzerine tüm işçiler arkadaşlarını kurtarmaya koştular. 15 Ekim'de işten atılmalar başladı. İşçilerin ilk tepkisi üretimi yavaşlatmak oldu. Daha sonraki toplantılarda ise üretimi tümüyle durdurma kararı aldılar. Sendikacılar daha ılımlı eylemler önerdiyseler de, işçilerin kararlılıkları karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar. 22 Ekim'de

CEMTAŞ işçileri; Kazanmak İçin Direnmeli, Direnmek İçin Örgütlenmeliyiz!

(...)

Kendi yaşadıklarınızla da gördünüz ki, hak verilmez alınır! Bunun için de birlik, dayanışma ve örgütlülük tek güvencemizdir. Eğer siz müdürün dövüp işten atmak istediği, yemekhaneye kapatarak gözdağı vermek istediği, "tehlikeli" olarak görüp işten atmak istediği arkadaşlarınıza sahip çıkmasaydınız, güçleriniz bölünüp parçalanacağı gibi, yeni saldırılarla daha kötü çalışma koşullarını kendi ellerinizle yaratmış olacaktın z. Ama onurluca direnişiniz ve tek yumruk halinde işverenin saldırılarına karşı barikat örmeniz, kazanmanızın ilk ve en önemli adımı oldu. Unutmayın ki, sermaye sınıfı saldırılarını hergeçen gün artırarak sürdürüyorsa, bunun tek nedeni ve cesaret kaynağı, işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve sınıf dayanışmasından yoksunluğudur. "İşimi, ekmeğimi kaybetmeyeyim" kaygısıyla, yıllardan beri yakılıp yıkılan Kürdistan'a ve kardeş Kürt halkının soykırım na sesiz kaldınız. Zonguldak, Paşabahçe, Kağıthane, Gebze, Aras Kargo vb. direnişlere ilgisiz kaldınız. Cop ve postallar altında ezilen, inleyen işçi kardeşler nizin sesine kulaklarınızı kapatarak, adeta "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" dediniz. Bu yılan bugün de sizi ısırmadı mı? Unutmayın ki bu yılan (sermaye) sizin kanınızla, alınterinizle besleniyor. Başı ezilmedikçe CEMTAŞ'ta yaşananlar ilk olmadığı gibi son da olmayacaktır. Bugün CEMTAŞ'ta yaşananlar, dün diğer fabrika ve üretim birimlerinde yaşananların tekrarı ve aynısıdır. Sermayenin sınıf egemenliği ortadan kaldırılmadıkça, ordusu, polisi, MİT'i, hain sendika bürokrasisiyle saldırıları pervasızlaşarak sürecektir. Sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi sınıfının topyekün karşı koyuşu, komünistlerle birleşerek sınıfın **illegal ihtilalci partisini** yaratmakla mümkündür.

EKİM ... Bölge Örgütü

şalter kapatılmadan tezgah başında üretimi durdurma eylemi yapıldı. İşveren şalteri indirerek notere tespit yaptırdı. Böylece 17. maddeden işten atmak için prosedür tamamlanmış oldu. Daha sonra jandarma saldırısıyla işçiler dövülerek fabrika dışına atıldılar. İşçiler yılmayacaklarını, gerekirse CEMTAŞ önünde öleceklerini, işverenin üretim yapmak istiyorsa kendilerini işe geri alarak sendikayı tanımak zorunda olduğunu, bunun için fabrikanın önünden ayrılmayarak üretimi engelleyeceklerini söylediler. Direnişi fabrikanın önünde sürdürme kararı aldılar. Akşam saatlerinde fabrikadan Esenyurt Kültür Merkezi'ne kadar alkışlı, sloganlı yürüyerek, seslerini semt halkına duyurmaya ve destek sağlamaya çalıştılar.

Sendika temsilcilerini dahi kabul etmeyen patron tam bir derebeyi gibi davranıyordu. "Adalet mülkün temelidir!" deyişine uygun davranan jandarma ve polis de, işverinin mülkünü ve tatlı karlarını korumak için görev başındaydı. Oysa ki aynı işveren, kendi yasalarında bile suç sayılan çalışma koşulları içinde işçileri sömürürken, bu "adalet dağıtıcıları" ortalıkta görünmüyorlardı. Haklarını kendi mücadeleleri ile almak isteyen işçilerin karşısına anında dikilerek azgınca saldırmakta ise hiçbir tereddüt göster ediler.

CEMTAŞ işçileri, işvereni, devleti, onun silahlı bekçilerini ve uzlaşmacı sendika bürokratlarını artık tanıyorlar. Tek güvencelerinin kendi örgütlü güçleri ve sınıf dayanışması olduğunu öğreniyorlar. Seslerini diğer sınıf kardeşlerine duyurmak için, DİSK'in "Sigortasız Çalışma!" kampanyası çerçevesinde Merter-Keresteciler Sitesi'de yaptığı yürüyüşe katılıp taleplerini haykırdılar ve sınıf kardeşlerini dayanış aya çağırdılar. Gene emekçi Esenyurt halkını yanlarında görmek için değişik eylemler düzenliyorlar.

Gözaltı ve dayak işçileri yıldırmıyor. İşveren daha değişik yöntemlere başvuruyor. İşçilerin evlerine telefon ederek onları tehdit etmeye devam ediyor. Sendikadan vazgeçmeleri halinde gelip çalışabileceklerini söylüyor. Böylece birliklerini kırmaya çalışıyor. Bu arada fabrikaya yeni işçi alma girişimleri de boşa çıkarıldı. İlk alınan beş işçi durumu öğrenince işçileri destekleyen bir tutum aldılar. Çevre fabrikaların desteğinin alınması ise daha yoğun bir çabayı gerektiriyor. Bu çabalara yardımcı olmak amacıyla bölge örgütümüz Esenyurt halkına hitaben bir bildiri ile CEMTAŞ işçilerinin mücadelesini selamlayan ve öneriler sunan bir başka bildiri hazırlayarak dağıttı.

Komünistler, küçük/büyük tüm işçi direnişlerini desteklemek ve tutarlı bir sınıf perspektifi doğrultusunda yürütülüp zaferle sonuçlanmasını sağlamak için tüm güçlerini seferber edeceklerdir.

... Bölge Örgütü

Emekçi Esenyurt Halkı; CEMTAŞ İşçilerinin Direnişine Sessiz Kalma!

Fazla mesai adına işçileri gece yarılarına, sabahlara kadar fabrikaya hapsederek sömüren, altı aydan beri bu mesai paralarını da vermeyen/ vermek de istemeyen, sigortasız, sendikasız, sefalet ücretiyle işçileri azgınca sömüren CEMTAŞ işvereni, işçilerin bu en sıradan ve insani taleplerine karşı asker ve polis çağırarak vahşi bir terör estirmiştir. Böylece 250 işçi polis copu ve asker dipçiği ile fabrikadan zorla çıkartılarak gözaltına alınıp, insanlık dışı hakaretlere ve dayağa maruz kaldılar. Bu da yetmedi, 250 işçi hakları ödenmeden 17. maddeye tabi tutularak "terörist" damgası vurup işten atıldılar. Şimdi 250 işçi, polisin, askerin, işverenin tüm tehditlerine karşı tek yumruk olmuş fabrikanın önünde direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Şimdi siz Esenyurt halkına soruyoruz; insanca koşullarda çalışmayı, insanca yaşamayı istemek, bunlar için mücadele etmek teröristlik midir? Yoksa kendi azgınca karı için yüzlerce, binlerce, milyonlarca işçiyi, emekçiyi barbarca sömürerek, açlığa sefalete mahkum etmek, en insani taleplere karşı zulüm ve işkenceyle karşılık vermek mi teröristliktir? Eğer sömürücüler, soyguncular, talancılar ve bir bütün olarak sermaye sınıfı teröristtir diyorsanız (ki öyledir), o halde, insan olmanın tek koşulu direnişçi işçilerin yanında yerimizi alarak, bu sömürücülere karşı savaşmaktır! Dün Gebze'de, Kağıthane'de, Paşabahçe'de, Zonguldak'ta ve daha bir çok yerdeki işçi kıyımlarına, asker ve polis saldırılarına karşı, buraların emekçi halkı kadın, çocuk, yaşlı demeden en önde panzerlere, coplara, dipçiklere karşı yiğitçe direnmiş, göğsünü işçilere siper etmişti. Bunun en yakın dönemdeki örneği Gebze halkının direnişidir. Sizin de CEMTAŞ işçilerinin yanında yeralmanız, direnişçilere güç verecek, sömürücülerin saldırılarını püskürtecektir. Unutmayın ki, işçilerin kazanması sizin kazanmanız demektir! Çünkü onlar sizin çocuklarınız, eşleriniz, dostlarınız oldukları gibi, sınıf kardeşlerinizdirler. Bu anlamda düşmanınız da ortaktır. (...)

EKİM ... Bölge Örgütü

"Yükselen milliyetçilik" demagojisi

Özel Harp Dairesi'nin borazanı medya tröstü, son günlerde "ağız birliği" etmişcesine "yükselen milliyetçilik" demagojisiyle yaygara koparıyor. "Yükselen milliyetçilik" üzerine yapılan toplantıların ve koparılan gürültünün içeriğine ve amacına geçmeden önce, sözkonusu kavramı tanımlamak gerekiyor. Milliyetçilik ulusların doğuşuyla birlikte gelişen bir burjuva ideolojisidir. Ezilen sömürge uluslarda milliyetçilik ilerici devrimci bir rol oynarken, ezen ve sömüren (sömürgeci ulus) uluslarda milliyetçilik gerici ve faşist bir rol oynar. Çünkü sömürgeci uluslarda milliyetçilik, ezilen ulusa zulüm siyasetidir. Bu kışkırtma siyasetinin özü de burjuvazinin egemenliğini sürdürebilmek için işçi sınıfını ve emekçi yığınları bölmek yoluyla onları kendi toplumsal sorunlarından ve sınıf çıkarlarından uzaklaştırmasıdır. Başka bir anlatımla milliyetçilik, işçi-emekçilerin dikkatlerini kendi sınıf çıkarlarından burjuvazi ve proletaryanın sözde ortak sorunlarına; "ulusal çıkar"lara çekmek ideolojisi ve siyasetidir.

Egemen ulus milliyetçiliği şovenizmdir. Bugün Kürt ulusu üzerinde sömürgeci tahakküm kuran, dolayısıyla egemen olan Türk ulusudur. Öyleyse "yükselen milliyetçilik" ile kastedilen sömürgeci bir ulusun, Türk ulusunun milliyetçiliğidir. Ve bu milliyetçilik sömürgeci zulüm siyasetiyle sömürgeci boyunduruk altında tutulmak istenen Kürt ulusuna karşı bir savaş ideolojisidir. İşte Genelkurmay basınının "yükselen milliyetçilik" dediği bu Türk milliyetçiliği, Kürt halkı üzerinde bir imha siyaseti olurken, Türk emekçileri üzerinde de, onu sersemletmek ve zehirlemek siyasetidir.

Şimdi bu "yükselen milliyetçilik"e yakından bakalım. Öncelikle kavramı yerli yerine oturtalım. "Yükselen" değil ama kışkırtılan Türk şovenizmidir bu sözü edilen milliyetçilik. Kontra basın ve medya tarafından allanıp pullanan ve "yükselen milliyetçilik" olarak yutturulmak istenen bu demagojik saptırma, iki şeyi gösteriyor. Birincisi; sömürgeci sermaye rejimi, egemenliğini sürdürebilmek için faşist MHP'yi tek başına hükümet kurmaya hazırlamaktadır. İkincisi; birincisinin de asıl nedeni olan proleter devrimi boğmak için emekçilerin birbirine kırdırılmasına çalışmaktadır. Bir kontr-gerilla beslemesi olan MHP ve onun elebaşısı olan Türkeş grubunun sermaye devletince bir koz olarak el altında tutulduğu biliniyor. Sermaye devleti sömürgeci kirli savaşla Kürdistan batağına saplanırken, diğer yandan yapısal krizin giderek ağırlaşması karşısında derin bir sarsıntı içindedir. Bu da kapitalist düzenini temellerini çatırdatmaktadır. Sermaye düzeni için bu bunalımdan tek çıkış yolu vardır; o da işçi sınıfı ve emekçi yığınlara savaş açarak onları açlık ve sefalet içinde köleliğe mahkum edebilmesine bağlıdır. Sermaye sınıfının işçi sınıfı ve emekçi yığınlara verebileceği hiçbir şeyi yoktur. Tersine o işçi sınıfı ve emekçi yığınların emeğine göz dikmiştir. Bunu da ancak çıplak bir şiddet yoluyla yapabilir. Düzen bu şiddete (siz bunu içsavaş olarak okuyun) başvurabilmek için, proletaryayı ve emekçi yığınları silahsızlandırma çabasındadır. Şovenizm proletarya ve emekçi yığınları silahsızlandırmada en etkili araçlardan biridir. "Yükselen milliyetçilik" kılıfı altında, şovenizm ağusuyla sınıf ve emekçi kitleler zehirletilmek isteniyor. Bunun için faşist hareketin (MHP) futbol karşılaşmalarında, cenaze törenlerinde, parti şenliklerinde ve devrimcilerin polis tarafından katledilmelerinde tertiplediği faşit gösterileri "yükselen milliyetçilik" olarak vaftiz eden mehmetçik basın, şovenizmi kışkırtarak tüm topluma yaymak istemektedir. Emekçileri, halkları birbirine kırdırtarak devrimi boğmak için rejimin iştahla sarıldığı biricik silahtır. Şovenizm tam da bu uğursuz hesabın başarılmasında önemli bir rol üstlenir. Zira şovenizm zehiriyle sersemletilmiş yığınlar, kendi sınıfsal ve toplumsal çıkarları için değil, burjuvazinin çıkarları için savaşa sürükleneceklerdir. Başka bir anlatımla, proletarya ve emekçiler eğer şovenizmle sersemletilmişlerse, onlar burjuvazi adına kendi kendilerine savaş açacaklardır. Yani burjuvazinin silahı ile kendi kendilerini

vuracaklardır. Elbette bilincinde olmadan bunu yaparlar ya da yapacaklardır.

Burjuvazi, sınıf bilincine varmış proletaryanın şovenizmin amansız düşmanı olduğunu bilir. Sınıf bilincine varmış bir proletarya yalnızca şovenizmin en kararlı düşmanı değil, aynı zamanda kapitalist düzenin de en kararlı ve en tutarlı düşmanıdır. Kapitalist sömürü ve sefalet proletarya ve emekçilerin yaşamını çekilmez bir hale getirmekle kalmıyor, onları manevi olarak da çöküntüye uğratıyor. Şovenizm bu ruh hali üzerinde güç buluyor. Kürt halkına karşı yürütülen bu vahşi savaşa Türk emekçi yığınlarının sessiz kalmasının gerisinde bu manevi çöküntü önemli bir yer tutmaktadır. Zira "bağımlı halklara" zulüm iki ağzı da kesen bir silahtır, hem "bağımlı halkları, hem de Rus halkını keser" der, Lenin. Bir başka benzer saptamada ise şunu söyler: *"Ulusal topluluklara zulüm siyaseti, ulusları bölme siyasetidir; aynı zamanda halkın kafasını düzenli olarak yozlaştırma siyasetidir bu."*

Kapitalist düzenin tüm kurum ve kuruluşları, ırkçı-şoven kampanyayı elbirliğiyle yürütüyorlar. Tüm düzen partilerinin mevcut koalisyon hükümetini desteklemeleri ve bu özel savaş hükümetinin şemsiyesi altında bulunmaları, böl ve yönet (yönetmiyor, savaş veriyor) siyasetinin bir parçasını oluşturuyor. Faşist Türkeş'in kurulacak bir koalisyon hükümetinde SHP'nin de yeralması gerektiğini söylemesi nedensiz değildir. Sosyal-demokrasiye özel savaşta biçilen misyon (bu uğursuz misyon tarihseldir); yığınların demokratik özlemlerini soysuzlaştırmak ve böylelikle özel savaşın pasif destekçileri konumunda tutmaktır. Özetle sermaye devleti, halihazırda yürüttüğü sömürgeci kirli savaşa ve proletaryaya karşı hazırladığı içsavaşa, topyekün desteği dayatmıştır. Şovenizm ve ırkçılık bu gerici kampın bayrağıdır. Bayrağın taşıyıcılığı da MHP'ye verilmiştir. Medya denilen güruhun, Türk milliyetçiliğini Türkeş ve onun grubuyla özdeşleştirmesi, sermaye basınının bilinçli sınıf tavrının bir sonucudur. Böyelikle MHP'ye biçilen misyonu gözler önüne sermiş oluyorlar.

Şovenizmin sınıf mücadelesini baltaladığını vurguladık. Küçümsenecek bir tehlike olmadığı da, gerek bugünkü olgulardan gerekse tarihsel deneyimden edinilen derslerden biliniyor. O halde bu kanemici sermayenin beslendiği kaynaklara savaş açmak güncel bir görevdir. Proletaryanın kendi denenmiş bayrağı vardır; "kızıl bayrak" dalgalanırken, o, burjuvazinin bayrağı altında saf tutamaz. Proletarya enternasyonalizmi bayrağıyla her türlü milliyetçiliğe karşı savaşan proletarya, bugün Türk şovenizmine karşı da bu bayrakla savaşacaktır. Bugün sol saflara sızmaya başlayan milliyetçilik virüsüne (ki bu sosyal şovenizmdir) karşı ideolojik mücadele ertelenemez bir görevdir. Küçük-burjuvazinin toplumsal olarak milliyetçi olduğunun akıldan çıkarılmaması bugün her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır. Şovenizme karşı devrimci politik ajitasyonlar en etkili silahtır. Sınıfa yönelik devrimci çalışmada şovenizmin teşhiri, bu mücadele biçimiyle daha etkili ve kapsayıcı olacaktır.

Irkçılık, şovenizm, açlık, sefalet ve sömürü düzeniyle kapitalizm, proletarya ve emekçi yığınlara karanlık ve kokuşmuş bir gelecek sunarken; proletarya sosyalizmi, işçi sınıfı ve emekçi yığınlara kardeşlik, barış ve sömürüsüz bir dünya sunuyor. Şovenizmle, açlıkla, gözyaşı ve kanla beslenen bu kabus cumhuriyetini proletarya silahlı ayaklanma yoluyla parçalamadan asla kurtuluş gelmeyecektir. Onun için diyoruz ki; Ya barbarlık, ya sosyalizm!

20 Temmuz Dersleri

ÇIKTI

EKSEN Yayıncılık

Devletin imha operasyonları sürüyor

Dersim: Kirli savaşın yeni hedefi

Botan, Amed, Garzan derken sömürgeci burjuvazi, son aylarda bu kez de sınırsız bir kin ve öfke ile Dersim'e yönelmiş bulunuyor.

'38'deki soykırımı hatırlatırcasına, saldırılar öncelikle ve özellikle '38'deki isyanın cereyan ettiği yörelerde başladı. Kürt özgürlük mücadelesinin geliştiği diğer alanlarda yapıldığı gibi köyler boşaltıldı, yakılıp yıkıldı, Yöre halkınmki de dahil, Kürdistan ve Türkiye'nin birçok yerinde yükselen protestolara rağmen saldırılar sürdü. Koçgiri ve Erzincan'ı da kapsayacak biçimde genişletilerek sürdürülüyor.

Sömürgeciler önce ormanları yaktılar. Sonra insanları ve şimdi de köyleri yakıyorlar. Ya sonra? Sonrası yok. Kürdistan'da ve Dersim'de yapılanlar kirli savaşın ve sömürgeci rejimin sonrasızlığını anlatıyor. Sömürgeci burjuvazi Kürt halkı ile giriştiği savaşı kaybetmiştir. Gerçek budur. Dersim'de yaşananlar da bunun bir kez daha ilanıdır.

Sömürgeci burjuvazinin Dersim'e ve Dersim halkına her zaman için tarihsel bir kin duyduğu bir gerçektir. Bunu çeşitli dönemlerde ve çeşitli vesilelerle dışa vurmaktan da geri durmamıştır.

Sömürgeci burjuvazinin Dersim'e dönük politikasına hep bu tarihsel kin ve düşmanlık egemendir. Ancak sömürgeci devlet için herzaman potansiyel bir tehlike olan Dersim'in Kürdistan'ın diğer pek çok yöresinden farklı bir özgünlüğü de var. Dersim halkı Kürttür. Denilebilir ki, Kürtlük bilinci, Kürt yurtseverliği, özgürlüğe düşkünlük kendine özgü koşullarda ve en yalın haliyle önce Dersim'de boyvermiştir. Nihayet '38'deki isyanda en yaman ve en ikirciksiz biçimde kendini ortaya da koymuştur. Nedir ki, büyük bir acımasızlıkla bastırılmıştır. Bununla da kalınmamış, savaş boyunca etkin bir ideolojik-politik kuşatma ve saldırı ile sakatlanmıştır.

Dersim halkı alevidir. Anadolu aleviliği, en yalın ve en katışıksız haliyle Dersim'de yaşanandır. Ama ne yazık ki, sömürgeci rejim Dersim aleviliğini de iğdiş etmeyi başarmıştır. O kadar ki, Dersim halkı aleviliğini Kürtlüğünü inkar etmenin bir aracı halinde kullanır hale getirilmiştir.

Bu iki olgu içiçe geçerek Dersim halkının günümüzde gelişen Kürt özgürlük mücadelesine karşı soğuk ve mesafeli duruşuna neden olabilmiştir. Kürt devrimci hareketinin ve Kürt özgürlük mücadelesinin Dersim'de gelişip güçlenmekte zorlanmasında bu durum önemli bir rol oynamıştır ve hala da oynamaktadır.

Dahası var. Dersim halkı, Dersim'in aydını genelde solcudur, devrimcidir. Ama Kemalizmin ideolojik-politik kuşatma ve saldırısı ile Dersim solculuğu da sakatlanmıştır. '60'larda büyük ölçüde CHP solculuğudur Dersim solculuğu. '70'lerde bundan belli bir kopuş yaşanmışsa da, bu kısmi bir kopuştur. Devrimci demokrasi ile kendisini ifade eden bu solculuk da hala Kürt sorununda inkarcı, ince bir sosyal-şovenlikle malül bir solculuktur. Kürt devrimci hareketine ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı önyargılı, soğuk ve mesafeli olmuştur hep. Hala da olmaktadır. Öyle ki, bu durum zaman zaman devrimci-demokrasinin kimi temsilcileriyle Kürt devrimci hareketinin (PKK) karşı karşıya gelmesine dek varabilmiştir.

Sömürgeci burjuvazi Dersim halkına dönük kirli savaşta temel politikasının yanısıra Dersim'deki bu özgünlükleri de gözeten bir politika izledi. Yakın döneme kadar bu özgünlükleri kışkırttı, kullanmaya çalıştı. Gün oldu Dersimlilerin aleviliğini, gün oldu anti-Kürt, anti-PKK eğilimini, gün oldu Dersim'deki devrimci kimi hareketlerle PKK arasındaki çelişki ve çatışmaları okşadı. Yarar umdu, amaç Kürt özgürlük mücadelesinin gelişip güçlenip yayılmasını önlemekti. Hiç değilse sınırlandırmalıydı. Ne ki, umduğunu da bulamadı.

Kürt özgürlük mücadelesi Dersim'de de güçlüklerle boğuşa boğuşa gelişti, güçlendi.

Daha da önemlisi Dersim'i aşarak Koçgiri'ye, Erzincan'a doğru genişledi. '38 öncesindeki gibi bu yöreler için esin kaynağı olmaya, özgürlük mücadelesinin Türkiye'nin batısında, metropollerde daha güçlü biçimde yankılanmasının bir üssü haline gelmeye başladı Dersim.

Sömürgeci burjuvazi Dersim'i tümüyle kaybettiğini ve Dersim'in yeniden büyük bir "çıban" olmaya başladığını gördü. Sömürgecilerin hafızası kuvvetlidir ve tarih bilincine sahiptir. Erzurum Kongresi'nin hemen ardından Sivas'a geçip Sivas Kongresi'ni toplamaya çalışan M. Kemal'in Munzur'u, Mercan'ı Mutu köprüsünü tutan Dersimli çetelerce nasıl da haftalarca engellendiğini hatırladı yeniden. Bu korku onu harekete geçirmeye yetti.

Kürt halkıyla tutuştuğu kavgayı büyük ölçüde yitirmişti. Dersim'de de kaybetmiştir. Bir kez daha sınırsız bir kin ve düşmanlıkla Dersim'e yöneldi.

Emperyalist sömürgeci ABD, Vietnam'da tutunamayıp kaybedince yakıp yıktı. Sömürgeci Türk devleti de savaşı kaybettiğini gördükçe Kürdistan'ı ve Dersim'i yakıp yıkıyor. Ama nafile! Tıpkı ağababası ABD gibi onun da bu kirli, kanlı ve haksız savaşı ergeç ağır bir yenilgiyle sonuçlandıracaktır.

Devletin olanca vahşetine karşın Dersim halkı beklenenden de sert bir tepki gösterdi. Köyleri yakılan Dersim köylüleri korku tünelini aşmıştır. Büyük bir cesaret örneği sergileyerek her vesileyle cepheden devlete yalancılığını haykırıyorlar, onun kanlı ve kirli yüzünü teşhir ediyorlar. Tüm bunlar önce Türkiye'nin metropollerinde, sonra da tüm dünyada duyulur, bilinir hale geldi, büyük yankılar yarattı, yaratıyor. Yoğun sempati topladı, topluyor. En önemlisi de Kürdistan'ın son on yıldır benzer gelişmelerin yaşandığı diğer sahalarından farklı olarak Dersim köylülerinin ortaya koyduğu tepkiler Türkiye'nin metropollerinde kirli savaşı protesto eylemlerinin gelişmesine hizmet eden bir işlev gördü, görüyor. Son dönemde Dersim'de yoğunlaştırılan sömürgeci kirli savaş gerçeğin üstündeki örtüleri kaldırıp atmıştır. Taraflar bellidir. Ve Dersim halkı artık devletin hiçbir saptırıcı propagandasına kanmayacak bir noktaya gelmiştir. Deyim uygunsa Dersim'in ve Dersim halkının kendisini Kürt özgürlük mücadelesinden yalıtma, ayrı tutma dönemi sona ermiştir. O artık kaderini Kürt özgürlük mücadelesiyle birleştirme sürecine girmiştir.

Bu durumun kendisi Kürt özgürlük mücadelesini güçlendirip ona yeni bir dinamizm kazandıracağı gibi, Türk emekçi halkı için de sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşa karşı Kürt mücadelesinden yana eğilimlerin gelişmesine hizmet edeceği kesindir.

Tam da burada dikkat edilmelidir. Sömürgeci burjuvazi bu durumun farkındadır. Bu nedenle de SHP'lisi, devlet aleviciliği vb. ile Dersim halkının kirli savaşa (demek oluyor ki devlete) yönelen tepkisini türlü hile ve vaatlerle saptırmaya çalışmaktadır. Dersim halkı bu hilelere ve aldatıcı vaatlere kanmamalıdır.

Kurtuluş özgürlük için kavgada, kurtuluş Türküyle, Kürdüyle Türkiye proletaryası ve emekçi halkların bir utanç abidesi haline gelen sömürgeci sermaye iktidarının yakılıp yıkılmasındadır. Buna en çok Dersim halkı inanmalıdır. İşte o zaman Dersim'e sefer olabilir, ama zafer olmayacaktır.

S. METİN

MK Değerlendirmeleri

EKİM Yayınları

Tartışma Süreci'nde tasfiyeci çürüme

Dünün devrimcileri bugünün tövbekarları

Tasfiyecilik oportünizmin pratik ifadesidir. Karşı-devrimin şiddeti karşısında illegal örgütü/partiyi adım adım ortadan kaldırarak ya da doğrudan feshederek, illegal faaliyet ve araçlar yerine tamamen legalizmi koyar. Zor yoluyla egemen sınıfı devirip işçi sınıfı iktidarını kurmak yerine, reformlar yoluyla varolan sömürü düzenini iyileştirmeyi program edinir. Böylece gelişen mücadeleyi düzen içine akıtmakta bir kanal olma işlevini yerine getirir. Devrimci saflarda dağınıklığı, reformizmi, pasifizmi, teslimiyeti yayar. Bu nedenle marksist-leninistler için tasfiyeciliğe karşı mücadele düzene karşı mücadele kadar önem taşır.

Lenin; "Burjuva karşı-devrimi döneminde sosyal-demokrat hareketin tarihsel durumu, proletarya üzerinde burjuva etkisinin açığa çıkışı olarak bir yandan kaçınılmaz olarak, yasa-dışı sosyal-demokrat partinin yadsımasına, rolünün ve öneminin küçümsenmesine, tutarlı bir sosyal-demokrasinin program ve taktik amaçlarıyla sloganlarının kösteklenmesine vb. yolaçar, öte yandan Dumadaki sosyal-demokrat çalışmaların yadsınmasına, yasal olanakların kullanılmasının reddine, bunların öneminin anlaşılmamasına, tutarlı sosyal-demokrat taktiklerin belli bir dönemin o döneme özgü tarihsel koşullarını uygulanması yeteneğinin gösterilmemesine neden olur", der. (*Tasfiyecilik Üzerine,* Sol Yayınları, s.314)

Tasfiyeciliği "burjuvazinin proletarya üzerindeki etkisi" olarak tanımlayan Lenin, "Marksizmden sapmaları yaratan"ın burjuva karşı-devrimi olduğunu söylemektedir. Bu burjuva etki kendisini iki biçimde, sağ tasfiyecilik-sol tasfiyecilik olarak ortaya koymaktadır. Ülkemizde de karşı-devrimin baskısı tasfiyeciliğe geniş bir alan açmıştır. Özellikle "sağ tasfiyecilik" bugün bir hayli yol almış bulunmaktadır. Sınıf çelişkilerinin alabildiğine derinleştiği, burjuvazinin derin bir bunalım içinde debelendiği bugünün Türkiye'sinde, sınıfı iktidara taşıyacak illegal ihtilalci bir sınıf partisi en acil görev olarak önümüzde dururken, bu "sağ tasfiyeciler" boşluğu bir "legal işçi partisi" ile doldurmaya soyunmuş bulunmaktadırlar. Bugün artık maskeleri düşmüş olan İP, TBKP, SBP vb. partilerin yalnızca kötü birer kopyasıdırlar. Uzun bir dönem sürdürülen legal parti kurma tartışmaları sonucunda nihayet Emek ve Kurtuluş grupları SBP'ye iltihak ederek bu doğrultuda önemli bir mesafe katetmişlerdir. Dev-Yol ise, uzun bir süre önce başlattığı "tartışma süreci"yle, tasfiyeciliğin batağına boylu boyuna uzanmış bulunmaktadır.

12 Eylül öncesinin en kitlesel hareketlerden biri olan Dev-Yol, 12 Eylül darbesi ile dağıldı. Bir kısmı cezaevlerinde teslimiyet bayrağının taşıyıcıları oldular. Bir kısmı demokrasi uğruna mücadele etmek adına çeşitli burjuva kurum ve partilerine yerleşerek "mücadelelerini sürdürme" yolunu tuttular. Çünkü artık o kendiliğinden kabararak sokaklara taşan kitleler yoktu. Kendiliğindenciliğe tapan ruh hali yerini bu kez karamsarlığa ve teslimiyete bırakmıştı. Onlara göre "faşizm tabana yayılmış, halktan destek bulmuş"tu.

Lenin küçük-burjuva devrimciliğinin sınıfsal özelliklerini şöyle ifade ediyor: "Marksist teorinin tespit ettiği ve bütün Avrupa devriminin ve devrimci hareketinin deneyleriyle de doğrulandığı gibi, kapitalist düzende, her zaman baskıya ve sık sık yaşam koşullarında en şiddetli ve hızlı bir çöküşe uğrayan, hatta mahvolan küçük mülk sahibi, küçük-üretici (bir çok Avrupa ülkesinde bulunan, hem de önemli bir yığın oluşturan bir toplumsal tip) kolayca aşırı iht lalci uçlara kayar, fakat sebatkarlığa, örgütlülüğe, disiplin ve tutarlılığa sahip olmaktan acizdir. Küçük-burjuvazinin kapitalizmin iğrençlikleri karşısında öfkeye kapılması, anarşizm gibi bütün kapitalist ülkelerin bir özelliği olan toplumsal bir olaydır. Bu çeşit devrimciliğin tutarsızlığı, kısırlığı ve boyun eğişi; gevşekliğe, boş fantaziye, giderek moda olan şu yada bu burjuva eğilime karşı çılgınca bir hayranlığa hızla dönüşebilme özelliği -bütün bunlar herkesçe bilinir" (*Partileşme Süreci,* Yar Yayınları, s.265).

Evet '80 öncesi ile '80 sonrasına bakıldığında bunun ne kadar isabetli olduğu görülecektir. '80 öncesi en kitlesel ve hatta "yerel iktidar" (Fatsa) sahibi bir hareket, karşı-devrimin yengisi karşısında tüm umutlarını yitirmiştir. Bu düzenin bir devrimle yıkılmasının ütopya olduğuna kesin inanmış olmalı ki, "legal bir işçi partisi kurarak sınıf mücadesini yükseltmek, üretici güçleri geliştirmek, demokratik mevzileri kazanmak, yerel iktidarlar ele geçirmek ve giderek düzeni değiştirmek"ten sözedebiliyor.

Nitekim bugün SHP gibi bir sermaye ve kirli savaş partisinin her kademesinde Dev-Yol'cuları ve diğer eski solcuları bulmak mümkündür. Lenin, "tasfiyecilik, kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik küçük-burjuvazideki dağılma ve parçalanmaya ayrılmaz biçimde bağlıdır", demektedir. "Demokrat küçük-burjuvazideki dağılma ve parçalanma" ifadesi, Dev-Yol gerçeğini son derece özlü bir biçimde tanımlamaktadır.

Dev-Yol'un "Tartışma Süreci Yazıları" da karşı-devrimin zaferinin ardından "sağ tasfiyecilik"in ülkemizde nasıl boyverdiğinin somut ve çarpıcı bir örneğidir.

Bu tasfiyeci belgede şöyle söyleniyor: "12 Eylül'den bu yana Türkiye solunun yenilgisi burjuva düşüncelerin toplumun bütün dokularına yayılması için uygun bir vasat olmuştur" (*Tartışma Süreci Yazıları-1*, s.9). Daha sonraki sayfalarda sosyalist ülkelerin çöküşünden, kapitalist ve emperyalist sistemdeki muazzam bilimsel ve teknolojik gelişmelerin sosyalizme alternatif olarak sunuluşundan, bunun yaygın bir anti-sosyalizm propagandası ile bütünleştirilmesinden; dünya sosyalist hareketi ile bunun bir parçası olarak Türkiye devrimci hareketindeki tıkanıklıktan vb. sözediliyor. Dünyadaki gelişmelere sırt dönüldüğü, sınıf çelişkilerini değerlendirmekte, ona uygun mücadele araç ve yöntemleri geliştirmekte yetersiz ve sekter davranıldığı için bu tıkanıklık yaşanmakta ve devrimci hareket her geçen gün marjinalleşmektedir, vb. vb. denilerek devam ediyor.

"Yetmiş yıllık yaşanan sosyalizmin olumsuzlukları ve bugün uğradığı prestij kaybı, sosyalizme ve sosyalist düşünceye kitlelerin duydukları güvensizliği ve tıkanıklığı aşmanın tek yolu DY çevresinin ve değişik çevrelerinde katılımıyla sürdürülecek geniş bir tartışma süreci ve onun sonucunda oluşturulacak siyasal oluşumdur". Bu siyasal oluşum nedir diye merak etmeyin, tabi ki legal partidir. Kitap okundukça sağ tasfiyeciliği çok iyi tanıma şansına kavuşuyorsunuz. Sosyalizme kitlelerin güvenini sağlamak ve prestij kazandırmak adına önerilenler, gerçekte yalnızca reformizme prestij kazandırmaya, ona kan taşımaya, reformizmden ve düzenden kopan kitleleri tekrar düzene bağlamaya hizmet ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemdeki bilimsel ve teknolojik "muazzam" gelişmeyi anlatırken, işçi sınıfının ve sınıf çelişkilerinin üzerinden atlayanlara, bütün tartışma boyunca "gelişen teknolojiden nasıl yararlanabiliriz"den başka bir şeyi gözü görmeyenlere sormak gerekiyor: Sınıf mücadelesi ve sınıfı iktidara taşımanın araçları bir legal gazete, bir televizyon, radyo kanalı, legal parti vb. midir? Eğer bunlarsa, bunları sizden önce kullanan ya da kullanma hevesine kapılan çok oldu. Devrimciler legal olanakları reddetmezler. Bunun "sol tasfiyecilik" olduğunu da bilirler. Ne var ki legalitenin, legal araçların gerçekten sınıf mücadelesine hizmet etmesi için, her şeyden önce güçlü bir illegal temele sahip olmak, olmazsa olmaz koşuludur. Bu burjuvaziye karşı mücadelenin sürekliliği, istikrarı içinde tartışmasız olarak gereklidir. Hele on yılda bir askeri darbenin yaşandığı Türkiye'de bunun tartışılması bile abestir. Bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfını iktidara taşımanın temel aracı, sınıfın illegal ihtilalci partisidir. Diğer legal araçlar da buna tabi kullanılmalıdır.

Her koşulda araç amaca hizmet etmelidir. Dev-Yol da bu ilkeye uygun davranmaktadır. Amaç reformizm ve "yeni Fatsa"lar olunca, en acil görev ve araç da "legal işçi partisi" olmaktadır. O halde tartışmamız gereken DY'nin amacı olmalıdır. "Kapitalist sistem içinde sosyalizmin kendisini değil, ama nüvelerini ortaya çıkarmak. İkili iktidar olanaklarını aramak, Fatsa türü örnekleri yaygınlaştırmak, emekçi yığınlara kendi deneylerinde yaşayabilecekleri şekilde sosyalizmin kapitalizmden farklılığını göstermek zorundayız." (s. 176)

Gerçekte sosyalizme inançlarını yitirenler, sosyalizmi ütopya olarak görenler, kapitalizmin ebediliğini kabullenenler kitleler mi, yoksa bu tasfiyeciler mi? "Yine Türkiye solunun büyük bir kısmı kendi yarınlarını kapitalist-emperyalist sistemin kaçınılmaz şekilde yaşaması gerektiğine inandıkları felaketi üzerine kurmuşlardır. Sürekli şekilde emperyalizmin krizi derinleşir, dünya savaşı çok yakındır, sürekli devrim dalgaları yükselir Türkiye ekonomisi de yarın batacak gibidir! Aynı şekilde solun büyük bir kesimi kendisini burjuvazinin abartılmış olumsuzluğunda ifade eder". (s.172) Burada söylenenlerin anlamı son derece açıktır: "Türkiye solu Türkiye'nin devrimci olanaklarını abartmaktadır." Birilerinin gözünü reformizm öylesine bürümüştür ki, yaşadığı koşulları dahi görmekten acizleşmiştir. Türkiye kapitalizminin yaşadığı nedir? Yılda bir genel seçimler, altı ayda bir başbakan değiştirmek, üçlü rakamlara ulaşan enflasyon, katlanan iç ve dış borçlar, devalüasyon vb. vb... Bütün bunlar kapitalizmin krizi değildir de nedir? Reformist beyler sizin şu övmekle

bitiremediğiniz robot sistemi bile kapitalist sistemin bunalımını derinleştiren bir etkendir. Teknolojik gelişme sayesinde bir robot onlarca işçinin işini yapabiliyor, diyorsunuz. Fakat bu hiç de işçi sınıfının sınıf olma konumunu yitirdiği anlamına gelmiyor. Kapitalizm koşullarında bu yalnızca işsizliği çoğaltır ve sefaleti yaygınlaştırır. Bunu görmek istiyorsanız robot teknolojisinin beşiği olan ülkelere bakınız. Orada onmilyonlarca insan işsiz, milyonlarca insan evsiz barksızdır ve sokaklarda yaşar. Kapitalist sistemde üretim toplumun gerçek ihtiyaçlarına değil de kar esasına dayalı olarak yapıldığına göre, bu durum toplumsal muhalefetin daha da yükselmesine, böylece bunalımların derinleşmesine yolaçıyor. Bu ise ne idüğü belirsiz bir ikili iktidarı (yeni Fatsalar) değil, işçi sınıfı iktidarının aciliyetini dayatıyor.

Fatsa sosyalizmin bir nüvesi miydi? Küçük burjuvazinin çıkar birliği miydi? Bu konuda Fikri Sönmez'in *Fatsa Gerçeği* adı altında yayınlanan savunması, Fatsa gerçeğini ayrıntılarıyla yansıtan bir belgedir. Bu kitabı okuyan her aklıselim insan görür ki, Fatsa ne kurtarılmış bölgedir, ne kızıl bir iktidardır, ne de sosyalizmin bir nüvesidir. Marks 1848'de *Komünist Manifesto*'da sınıfları şöyle değerlendiriyor:

"Bugün burjuvazi ile karşı karşıya gelen bütün sınıflar içerisinde yalnızca proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında erirler ve nihayet yok olurlar. Proletarya ise onun özel ve temel ürünüdür.

"Alt orta sınıf, küçük imalatçı, dükkancı, zanaatçı, köylü, bütün bunlar, orta sınıfın parçaları olarak varlıklarını yokolmaktan kurtarmak için, burjuvaziye karşı savaşırlar. Bunlar, şu halde, devrimci değil, tutucudurlar. Hatta gericidirler, çünkü tarihin tekerleğini gerisin geriye döndürmeye çalışırlar" (s.123)

Bu alıntıda Fatsa'daki toplumsal katmalar ile ona "öncülük" misyonunu üstlenen DY'nin sınıfsal karakteri çok iyi ortaya konulmuş bulunuyor. Gelişen kapitalizm karşısında yokolmaya mahkum olan köylü, zanaatçı ve esnafın imdadına DY koşmuş, onu tefeciye, tüccara karşı korumuştur. Fındığını, çayını, şeker pancarını topluyorlar, ekinlerini biçiyorlardı. Bütün ürünlerin fiyatları halk tarafından belirleniyor, yollar yapılıyor, bazı kötü alışkanlıklara yasaklar getiriliyordu, vb... Kuşkusuz bu da halk tarafından destekleniyordu. Yardımlaşma ve insanlık adına bir anlamı var. Ancak önemli olan hangi perspektifle yürütüldüğü, hangi sınıfın hangi sınıfa karşı mücadelesi olduğudur. Burjuvaziye karşı işçi sınıfının "mülksüzleştirenleri mülksüzleştirme" mücadelesi midir? Yoksa küçük mülk sahibinin yokolmama savaşı mı? Açıktır ki, Fatsa'da küçük-burjuvazinin mülkiyet duyguları okşanmış, bu zemin üzerinde desteği alınmıştır. Bu politik bir destek değildir. Sözkonusu olan küçük-burjuvazinin çıkar birliğidir. Dolayısıyla "sosyalizmin nüvesi" olmakla uzaktan yakından ilişkisi yoktur.

Dev-Yol gibileri, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı sonucunda burjuvazinin zor yoluyla iktidardan alaşağı edildiği, mülksüzleştirildiği, tüm kurum ve kuruluşlarının dağıtıldığı, kollektif üretime dayalı bilimsel bir toplumsal sistem olan sosyalizmin değil, bilimsel özü boşaltılmış, pratikte burjuvalar arası çıkar ilişkilerine indirgenmiş bir sosyalizmin temsilcileridirler. İlle de adını koymak gerekirse, burjuva sosyalizmidir bu. Yani Fatsa usulü sosyalizm ya da "nüve"sidir. Reformistler bize "sosyalizm dersi" vermeye devam ediyorlar: "Sosyalizm total bir projedir. Emekçilerin politikaya, iktisada, kültüre vb. hükmetmesini öngören bir toplum projesidir. Böyle bir toplum ancak süreç içinde yaratılabilir. Ama böyle bir toplumu yaratabilmek için her düzeyde adım atılabilmeli, sosyalizm her düzeyde parça parça kopara kopara ele alınabilmeli, iktidarı alabilmek için ve iktidarı aldıktan sonra iktidarı koruyabilmek için." (*Tartışma Süreci Yazıları-I*, s.227)

Burada da görüldüğü gibi iktidar veya sosyalizm sorunu proleter sınıfın zor yoluyla burjuvaziyi alaşağı edip, düzeni tüm kurum ve kuruluşlarıyla yerle bir etme sorunu değil,, Dev-Yol'un bir kaç belediyeyi ele geçirmesi, bazı kurum ve kuruluşlara yerleşerek iktisada, politikaya, kültüre hükmetmesi sorunudur. Bunlar da sosyalizmin nüveleri imiş!

Sınıflar arası sert çatışmaların birer ürünü olarak ortaya çıkan Dev-Yol vb. gibilerinin fikir babalarına Marks'ın cevabı şu olmuştur: "Ne var ki, sosyalizmin bu biçimi (burjuva sosyalizmi kastediliyor) maddi varlık koşullarındaki değişmelerden, hiç bir şekilde, ancak bir devrimle gerçekleştirilecek olan burjuva üretim ilişkilerinin kaldırılmasını değil, bu ilişkilerin sürekli varlığına dayandırılan idari reformlar, dolayısıyla emek ile sermaye arasındaki ilişkileri hiç bir biçimde etkilemeyen, olsa olsa burjuva hükümetinin masraflarını azaltan ve idari işleyişin basitleştiren reformları anlıyor." (*Komünist Manifesto*, s.150)

TEKOŞİN

"Bu, yalnızca hareketimizin değil, fakat genel olarak devrimci hareketin durumuydu"

Aşağıdaki metin bir süre önce saflarımıza katılan bir grup yoldaştan birinin örgütümüze sunduğu özgeçmişidir. Doğal olarak metni özel bölümlerinden arındırdık. Genç bir devrimcinin, devrimci hareketin yeniden toparlanma dönemini oluşturan yıllarda yaşadıklarının samimi bir özeti olan bu metni, geleneksel hareketin büyük bir bölmününün özenle gizlenen iç süreçleri konusunda çok öğretici bulduğumuz için yayınlıyoruz.

... Çocukluğumdan beri THKP-C (Acilciler)'e büyük bir sempati duyuyordum. Bu, bilinçli bir tercih değil, yetiştiğim bölgede en etkin ve en "radikal" siyasi grup olmalarından kaynaklanıyordu. Bu sempatinin örgütsel bir ilişkiye dönüşmesi, 1985 sonu-'86 yılına denk düşer. Bu, üniversiteye başladığım dönemdir. 1986 yılında, dernekleşmeye başlayan üniversite gençliğinin devrimci mücadelesinde, aktif olarak yer aldım. (...)

Acilciler Hareketi'nin '86-90 süreci, aslında tam anlamıyla bir bunalım süreciydi. '86 yılı Kasım ayında yapılan I. Kongre kararları doğrultusunda bir "çıkış" yapılmaya çalışıldı. Bunun, ideolojik-politik tartışması bir yana, ciddi bir örgütsel mekanizmadan yoksun olduğumuz koşullarda, çok geniş askeri eylemliliğe girişilmesi ve bunun ardından polisin başlattığı operasyonlar, örgütsel tasfiye ile sonuçlandı. Bunun yanında, "merkez"in durmayan yurtiçi ve yurtdışı tasfiyeleri de sürüyordu. Bu koşullarda, sınırlı da olsa, hareketin bütün yükü, operasyonlardan nasibini almamış, benim de dahil olduğum bir kaç yoldaşın omuzlarındaydı.

Hareketin yaşadığı hızlı tasfiye ve yok oluş süreci, bütün yurtiçindeki (cezaevleri dahil) yoldaşlarda, sürecimizi sorgulamaya yolaçtı. Fakat bu, yalnızca örgütsel-pratik çerçevede bir sorgulama idi. Yani, bazı yoldaşlarca ifade edilen biçimi ile, "sorunumuz ideolojik-politik değil, örgütsel (önderlik) sorunlarıdır". Bu yaklaşım '92 yılına kadar bende de hakimdi.

Hareketin tüzüğüne göre, 2. kongre, en geç '90 yılı sonunda karara bağlanmış olmalıydı. Bir yandan biriken örgütsel sorunları tartışmak, bir yandan da kongre hazırlıkları için, '90 Ağustos'unda yurtdışına çıktım. O dönem, kişi olarak memnuniyetsizliğimin had safhaya ulaşmış olmasına rağmen, örgütsel sorunlarımızın 2. kongrede çözümlenebileceğini ilişkin umudumu koruyordum.

Yurtdışında bulunmam, daha önce, 2. kongreye bağladığım umutların bir ay gibi kısa bir sürede, kesin olarak tükenmesini getirdi. Yurtdışında organ yoktu. MK tasfiye edilmiş, bir şefin etrafında, hareketin malvarlığı ile ticaret yapıp sefa süren, hiçbir devrimci kaygı taşımayan, yaşamında ve ilişkilerinde tam anlamıyla dejenere olan bir grup vardı. Devrimcilikten başka herşey yapılıyordu. Ben ve benimle aynı amaçlarla oraya gelen bir kaç yoldaşta, tam anlamıyla bir "şok" durumu oluşmuştu. Bir süre 2. kongrenin toplanmasını zorladığımız halde, kısa sürede bunun hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini anladık. Kendi örgütsel-pratik gerçekliğimizi gördüğüm andan itibaren, düşüncelerimi Şef'e en açık bir şekilde yazılı ve sözlü olarak ilettim. Cezaevindeki yoldaşlar da düşünce ve önerilerini yazılı olarak ilettiler. İşte bu, gerçek bir savaş ilanıydı. Aldığımız cevap: "Ayağınızı denk alın, yoksa ..." oldu. (...)

Yurtdışında yaşadığım süreç (6 ay), siyasal yaşamımda önemli bir dönemecin ilk adımı oldu. Yalnız kendi gerçekliğimizi değil, diğer siyasi grupların da gerçekliğini görebilme fırsatını buldum. ... 'e kadar bir dizi grubun sözde "önder"leri oradaydı. Hepsi birbirinin aynısıydı. Bu şeflerin o alanda bulunmaları hiç de tesadüfi değil, o alanın kendi "devrimci" anlayışlarına uygun bir "kültür" ortamı olmasından kaynaklanıyordu. "Ortadoğu'da siyaset böyle işler", hepsinin ortak söylemiydi.

Bu dönem, PKK'nın da içinde yer aldığı "Devrimci Birlik Platformu" görüşmeleri sürüyordu. Platformun temel ideolojik argümanı "Halklılaşan Türkiye", "Türkiye'nin müslüman bir ülke olduğu gerçeği", "Dünyanın değiştiği, eski kriterlerin (marksist-leninist) yetersiz kaldığı" vb. idi.

Özetlemeye çalıştığını bu dönem, benim açımdan çok yoğun ve karmaşıktı. Yoğun ve karmaşık olduğu oranda yıkıcı, ama açık ve tam anlamıyla

"çıplak" olduğu oranda da geliştirici oldu. Tasfiye sürecinin açık ve herhangi bir "inceltmeye" gerek duyulmadan yapılması, yaşanılanların devrim ve sosyalizm iddialarıyla hiçbir ilgisi olmadığını gösterdi. Bu, benim devrim ve sosyalizme çok daha sıkı bir şekilde bağlanmamı getirdi.

'91 yılı başında yurtdışı ile bütün bağları keserek ülkeye döndüm. Bir yıla yakın bir zaman, yaşadığım süreci sorgulamakla ve bunu cezaevindeki yoldaşlarla tartışarak geçirdim. Fakat bu sorgulama yöntemi hala pratik-örgütsel çeperi aşamıyordu. Dolayısıyla, tasfiyeciliğin ideolojik-sınıfsal içeriğiyle değil, pratik-örgütsel yönüyle ilgileniyordum. Kuşkusuz ki bir takım pratik sorunlar uyarıcıdır. Ama önemli olan bu sorunların yapısal olup olmadığıdır. Kavrayamadığım buydu.

Hareket olarak yaşadığımız bu süreci sorgulayabilme noktasında bir çok dezavantaja sahiptim. Yeterli bir birikime sahip değildim. Devrimci hareket büyük bir tasfiye dalgası yaşıyor, yıllarca "Reel Sosyalizm" dediğimiz revizyonist blok çökmüş, küçük-burjuva muhalefet dalgası sönmeye başlamış, işçi sınıfının kendiliğinden eylemliliği durulmuş vb. Yaşanılanı bu koşullarda anlamaya çalışıyordum. Cezaevlerindeki yoldaşlarla tartışmaya çalışıyordum, fakat bir kaç "beylik" laf dışında bir şey yoktu. Daha çok "şartlı tahliye" yasasına bağlanmıştı umutlar. Toparlanmamız ve sorunlarımızı çözmemiz buna endekslenmişti. İdeolojik-politik hiçbir konuda kalem oynatılamıyordu.

Diğer yandan, devrimci hareketin diğer grupları da aynı süreci yaşıyordu. Farklı siyasi hareketlerden devrimci arkadaşlarla sürekli tartışıyorduk, ama bir sonuç çıkmıyordu. Sorulan sorular ortaktı, ama cevap yoktu. Bu arayış, '80 sonrası ilk devrimci kuşağın kısa süren, militan bir hareketlilikten sonra, muazzam bir sağ dalgaya çarpmasıydı aslında. İdeolojik-politik-örgütsel bunalım sürdüğü ve sorulan sorular cevapsız kaldığı oranda devrimci hareketlerden kopmalar, örgütsüzleşme ve savrulma hızlanıyordu. Bu, bir devrimci kuşağın kısa bir siyasal yaşamdan sonra "intiharı" anlamına geliyordu. Dönemin "sosyalist" yayınlarında da liberalizmin, tasfiyeciliğin teorileri döşeniyordu. Devrimcilikte kararlı bazı gruplarda da, burjuvazi ve modern revizyonizme karşı politik tavır alışı aşmayan kısır yaklaşımlardan başka bir şey yoktu. Öte yandan, Troçkist yayınlar ortalığı kaplamıştı.

Objektif olarak koşulların bu kadar ağır olduğu bir süreçte ideolojik bunalımıma rağmen devrime ve sosyalizme olan inancım asla sarsılmadı. En büyük avantajım buydu. Bunu besleyen çok önemli bir faktör de, '89-92 döneminde Devrimci Sol ve PKK'nm yüksek bir ivmeye sahip olmalarıydı. İdeolojik-politik farklılık bir tarafa, Kürt ulusal mücadelesinin geldiği aşama, kısmen de Devrimci Sol'un hızlı bir "yükselmeye" geçmesi, benim açımdan devrim umudunu canlı tutan önemli faktörlerdi. Fakat bu hareketlerin yükselişinin sınıf zeminini kavrayamadığım oranda da, halkçılık çeperini aşmamı engelleyen faktörlerdi aynı zamanda.

İdeolojik bunalımımı çözmemin ve sosyalizm yürüyüşüne sadık kalabilmemin bir tek yolu kalıyordu. Marksist-leninist klasiklere yeniden, "sıfırdan" dönmek, tekrar okuyup anlamaya çalışmak. Özellikle Lenin'in eserlerini ve Bolşevik Devrimi'nin gizemini anlamaya çalışıyordum. Bu, bende büyük bir coşku yarattı. Yakaladığım halkaların henüz yetersiz olmasına rağmen, bir kulvar açmaya başlamıştım. İlk netleşmeler, örgütün sınıfsal zemini, örgütsel işleyiş, örgüt yaşamında leninist açıklık ilkesinin muhtevası gibi konulardı. Hareketin yaşadığı tasfiye sürecine henüz yeni netleştirdiğim bu kıstaslardan bakmaya başladığım oranda, sorunun aslında düşündüğümden çok daha kapsamlı ve köklü olduğunu görmeye başladım.

Temel olarak gelip tıkandığım nokta, yaşadığımız politik-örgütsel sürecin ideolojik hattımızla ilişkisiydi. Örneğin Demirel, Ecevit vb. burjuva siyasetçilerin siyasal arenaya girip girmemeleri konusunda yapılan referandumda "evet" oyu kullanmanın, "demokrasi mücadelesine" nasıl katkı yapacağını yıllarca anlayamamıştım. Uzun bir süre bu politik tavrın bir taktiksel hata olduğunu düşündüm. Diğer bir örnek, Gorbaçov'un hala neden "yoldaş" ve SB'nin neden "Dünya Demokrasi Güçlerinin Kalesi" olduğunu da anlayamamıştım. Bu tür konuların herbiri aydınlığa kavuştukça, benim ileriye çıkmamda kilometre taşı olmaya başladı.

Bu arada, uzun süredir beklenen '91 şartlı tahliyesi geldi. Cezaevlerinden çıkmış yoldaşlarda önceleri bir devrimci coşku vardı. Hemen hemen hepsinde hareketin yeniden örgütlenebileceği ve bu noktada göreve hazır olunduğu yönünde beyanlar vardı. Bu verilerden hareketle bir grup yoldaşla bu sürecin sorumluluğunu üstlendik. Bu, yurtdışıyla bütün köprülerin atıldığı anlamına geliyordu. Bu sürece başlarken, öncelikle, hareketin tarihsel gelişimini sorgulayıp, kendimizi mevcut dünya ve ülke koşulları içerisinde anlamlandırmak yerine, tasfiyeci çeteye karşı olmak paydasında bir birliktelik vardı. Tasfiyecilik de bizim için hala pratik bir olguydu. Bu kavrayışımız sürdükçe, aslında tavır aldığımızı sandığımız tasfiyeci anlayışın devamıydık.

'92 başında başlayan tartışmalarımızla, bulunduğumuz ideolojik-politik örgütsel hattın sınıfsal muhtevası konusunda netliğe ulaştım. Ama küçükburjuva düzlemde olduğumuzu farketmek yetmiyordu. Bunun nedenleri ve yerine ne konulduğu önemliydi. Tartışmalarımızın ideolojik-sınıfsal bir sorgulamaya dönüşmesi gerektiğini, böyle bir tartışma sürecinin içinden de ancak kollektif bir çalışmayla çıkılabileceğini sürekli tekrarlıyordum. Fakat, böyle bir çabaya girilmesi bir yana, her geçen gün bir-iki yoldaş eksiliyordu.

Bu bunalım dönemi üzerine de, geniş bir polis operasyonu eklenince ve bu operasyonda açık bir ihanet yaşanınca, dağılma daha da hızlandı. Artık legal mücadelenin, legal bir dergi etrafında örgütlenmenin önemi, DEP'te yeralmanın enternasyonalizme katkısı vb. yaklaşımlar hakimdi. Kaldı ki bu yönlü düşünceleri olan yoldaşlar, bu doğrultuda bir çaba da sarfetmiyorlardı. Ve bu yoldaşlar, kısa bir süre içinde ticarete atılıp -ki bu alanda küçümsenemeyecek bir örgütsel deneyimimiz vardı(!)- birer M oldular. (...)

Geriye kalan bu dar devrimci grup içerisinde, ne yapabileceğimize ilişkin tartışmaları kendi içimize kapanarak sürdürdük. Bu dönem kendi açımdan, siyasal yaşamımda en çok okuyup araştırdığım dönem oldu. Vardığım temel sonuçlar şunlardı: Hareket olarak bir ayağımız uluslararası revizyonist akımlarda, diğeri de küçük-burjuva sınıf eksenindeydi. Bu saptama, daha önce "sorunumuz ideolojik-sınıfsaldır" deyip de, altını dolduramadığım düşüncelerin temel çerçevesi oldu. Bu halka, benim açımdan büyük bir silahtı. Daha önceleri "mayoz" türü bölünmeler yaşamıştık, ama bu artık gerçek bir kopuştu.

Dar grup içerisindeki tartışmalarımız sürerken -aramızdaki ideolojik gelişim eşitsizliği nedeniyle- bir takım konuları araştırıp tartışmaya sunmak daha çok bana düşüyordu. Araştırma ve incelemelerim beni '94'ün başlarında EKİM'in yayınlarıyla tanıştırdı. Bu tanışma yurtdışına çıkış sürecinde, oradaki örgütsel durumun yarattığı şokun bu sefer tam tersi yönde bir şok yarattı. Uzun bir süredir düşe kalka bir arayış içerisindeydim. Bu yönde de küçümsenmeyecek bir enerji sarfediyordum ve bir anda, arayışında olduğum kulvarın ideolojik-politik sonuçlarıyla yıllarca önce oluşturulduğunu gördüm. Bu, yalnızca benim için değil bütün grup için bir şans, bir ışıktı. Işıktı diyorum, çünkü yakaladığımız bir takım ideolojik halkaların bütün sonuçlarıyla ve kapsamıyla netleşmesini getirdi. Fakat bunun da ötesinde sorgulama gereğini bile duymadığımız bir sürü konu (örneğin siyasal demokrasi sorunu) çözümlenmiş, önümüzde duruyordu. Dolayısıyla, EKİM ile biraz geç tanışmış olmamız bizim açımızdan bir şansızlıktı. Zira EKİM herşeyden önce devrimci marksist yöntem ve tahlil gücüydü. Temel üstünlük buradan kaynaklanıyordu. Bizim ihtiyacımız olan da buydu. Sağlam bir mevzi ve devrimci marksist yöntem.

Kısa bir süre içerisinde EKİM'i anlama ve kavrama noktasında yoğunlaşmaya başladım. EKİM'in yayınlarından önceleri legal olanlarını, daha sonra da MYO'yu grup olarak okuyup tartışmanın yanında, EKİM'ci yoldaşlarla bağ kurduk. Tartışmalarımız bu kanaldan da sürdü. Beş ay gibi sürede de pratik olarak EKİM'le bütünleşme noktasına geldik.

EKİM'i kavradıkça, geçmişte yaşadığımız ideolojik-politik-örgütsel dağılma ve rezilce tasfiye benim için bir muamma olmaktan çıktı; bu noktaya gelmenin değil, gelmemenin şaşırtıcı olacağını kavradım. Tabi bu, yalnızca Acilciler Hareketi'nin değil genel olarak devrimci hareketin durumuydu.

EKİM'e yöneldiğimiz dönemde hareketin henüz örgütsel olarak cılız olduğunu ve bir tasfiye sürecinden yeni çıktığını biliyorduk. Kaldı ki, bu sürecin belgeleri kamuoyuna bütün açıklığıyla sunulmuştu. Bu, bazı yoldaşlarda bir takım tereddütlere yolaçtıyssa da, EKİM'i kavradıkça bu tereddütler ortadan kalktı. Zira, tasfiye sürecinin kendisi devrimci harekette alışılmış kopmaların tersine, net olarak sınıfsal zeminde bir kopuşmaydı. Küçük-burjuva sosyalizmi ile proleter sosyalizminin kopuşmasıydı. Bu yanıyla da benim için daha fazla umut ve cesaret vericiydi.

Ağustos '94

EKİM
I. GENEL KONFERANSI

Değerlendirme ve Kararlar

EKSEN Yayıncılık

Haiti: "Demokrasi operasyonu" sürüyor

ABD emperyalizmi "demokrasiye destek" operasyonuyla Hait'yi işgal etmeyi, zaten uydu konumunda olan bu ülkeyi, uysal bir sömürgeye dönüştürmeyi hedefliyordu.

Köklü ekonomik reformların uygulanması, kamu sektörünün yeniden düzenlenmesi, ordu kurumunun yeniden örgütlenmesi, yeni bir polis teşkilatının oluşturulması, yargı sistemi reformu, yeni milletvekili ve başkanlık seçimlerinin düzenlenmesi, tüm bunlar Aristide aracılığıyla kamuoyuna açıklanan programın ana hatlarıdır. Askeri müdahale ve Aristide'nin geri getirilmesi, Haiti'nin bu program çerçevesinde ve ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda yeniden kalıba dökülmesinin ilk aşamasını oluşturuyor.

"Demokrasiye destek" operasyonunun ikinci aşaması, bu ülkeye, ABD'nin hazırlamış olduğu ve uygulamasını ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı USİAD'ın üstlendiği bir plan çerçevesinde ekonomik, politik, askeri, idari, hukuki açıdan, yeni bir çeki düzen vermektir. Haiti'nin işgalinin ilk etabı başarı ile sonuçlanmış, artık propaganda gerektirmeyen ikinci safhasına geçilmiştir.

Eğer ABD bir işgalci güç sıfatıyla uzun süre Haiti'de kalıp ülkeyi doğrudan yönetmeye kalkarsa, bu durum kendisi için hızla dezavantaja dönüşebilir. Bu nedenle mümkün olduğu kadar erken bir zamanda, gerekli düzenlemeleri gerçekleştirerek ve ülkede yeterli sayıda "uzman" ve "danışman" kadro bırakarak, askeri gücünü geri çekmeyi planlıyor.

Gerçekte ABD'nin hiçbir güven duymadığı Aristide'nin bu planı için uygun bir piyon olacağı düşünülüyor. Amerikalıların deyimine göre Aristide Washington'daki ikameti süresince epeyce "olgunlaşmış" bulunuyor. Nitekim düzenlediği basın toplantısında kendisine dikte ettirilen politikayı net bir biçimde ortaya koydu. Tefecilerin stoklarına saldırarak yiyecek almaya çalışan aç ve yoksul kitleleri "demokrasinin ve ulusal uzlaşmanın" itibarına leke düşürmekle suçladı.

İMF ve Dünya Bankası tarafından hazırlanan ve Aristide'nin koltuğuna iliştirilerek Haiti'ye getirilen ekonomik paket ülke ekonomisini ultra-liberal bir eksene oturtmayı hedefliyor. Buna göre, ülkenin en önemli 8 kamu kuruluşu özel sektöre devredilecek, serbest rekabet ortamı yaratmak için gümrük duvarları ve ithal ma larına yönelik tüm

Emperyalist saldırganlık seçimlerde işe yaramadı

ABD emperyalizminin Haiti'yi işgaliyle, Körfez'de yeni bir kriz ortamı yaratarak gövde gösterisine girişmesiyle, seçim arifesinde bulunan Amerikan iç politikasında Clinton yönetimi lehine puan sağlayacağı, Demokrat Parti'nin işini kolaylaştıracağı sanılıyordu. Kuşkusuz bu "iç" hesaplar, ABD emperyalizminin saldırganlığının temel nedenleri değildir. Fakat yine de iç politik gereksinimlere de uygun düşeceği umuluyordu.

ABD'nin saldırganlığı bu açıdan Clinton'a yaramadı. Soğuk savaşın sonu, Doğu Bloku'nun dağılması, Sovyetler Birliği'nin çökmesi, Körfez savaşı, Somali işgali vb. Bush'un yeniden seçilmesine yetmemişti. Haiti'nin işgali, Ruanda'nın ABD'nin dümen suyuna sokulması ve yaratılan suni Körfez krizi vb. ise Clinton'un mensup olduğu Demokrat Parti'nin, gerek senato ve temsilciler meclisinde ve gerekse de eyalet valilikleri seçimlerinde, başarı sağlamasına yetmedi.

Dolayısıyla, seçim sonuçları, Amerikan seçmenlerinin tüm yönlendirmelere rağmen, tercihlerinde kendi somut sorunlarını kıstas aldıkları ve bu alanda yürütülen politikalara göre tavır belirlediklerini göstermektedir. Irak halkını açlığa mahkum etmenin, Haiti'yi işgalin, Küba'yı tehdit etmenin, kendilerinin işsizlik, sağlık, konut, eğitim vb. alanlarda en geri ülkeleri hiç de aratmayan sorunlarını hafifletmediğini görece de olsa kavradıkları anlaşılıyor.

Haiti'nin işgali, general Cedras ve yandaşlarının emekliye sevkedilmeleri, Fidel Kastro'nun deyimiyle Aristide'nin ABD ordusunun omuzlarında taşınarak başkanlık koltuğuna oturtulması, Clinton yönetimine ABD iç politikasında herhangi bir avantaj sağlamamıştır.

vergiler kaldırılacak.İMF ve Dünya Bankası'nın sıkı bir denetimi altında uygulanacak olan bu ekonomik reformlar, gümrük duvarlarını yıkarak Haiti'nin mütevazi işletmelerini ve zanaatkarlarını ABD'nin dev tekelleriyle rekabete zorlayacak. Ayrıca ülke ekonomisinin sözde rekabet gücünü artırmak için yeni bir istihdam politikası izlenecek, sefalet içinde kıvranan emekçilerin ücretleri düşük tutulacak, 45 bin memurun yarısının işine son verilecek.

Askeri alanda Haiti ordusu ve polis teşkilatı ABD yeniden örgütleyecek, görevlerinden alınan subay ve polislerin "silahlarıyla birlikte dağa çıkmalarını önlemek" için onların maaşlarının ödenmesini de ABD üstlenecek. Ekonomik, askeri, idari ve hukuki planda yürürlüğe konacak reformların sonucuna bağlı olarak, politik reform sürecinin zamanlaması yapılacak. ABD'nin Haiti'de dayanacağı politik güçler dağınıktır. Duvalier'ler diktatörlüğü yıkıldıktan sonra, egemen sınıflar politik olarak bir türlü kendi iç birliklerini oluşturamadılar ve kalıcı bir yapı kazandıramadılar. Birbirini izleyen askeri darbeleriin en önemli nedenlerinden birisi de budur. ABD bir yandan yapısal reformları yürürlüğe koyarken, ülke yaşamının tüm kilit mevzilerine sadık uşaklarını yerleştirirken, diğer taraftan da Duvalier'lerin mirasçılarını örgütlemeyi ve aynı çatı altında biraraya getirmeyi amaçlamaktadır. Bu arada Aristide de itibarını yitirmiş, misyonunu tamamlamış olacaktır. Böyle bir sürecin ardından demokrasi oyunu yeniden sahneye konacak, seçim tarihleri saptanacak ve "demokrasiye destek" operasyonunun üçüncü ve son aşamasına geçilecektir. Son aşama, ABD emperyalizminin süngü kuvveti ile Haiti halkına ve emekçilerine dayattığı modelin göstermelik seçimlerle onaylanması ve sözde meşruluk kazanması olacaktır. ABD'nin Haiti'de yapmaya çalıştığı köklü değişiklik ve ilişkilerine vermek istediği çeki düzen salt bu ülkeye özgü bir reçetenin uygulanması değildir. Eğer ABD bu operasyondan tatmin edici bir sonuç alırsa, Haiti laboratuvarında süngü gücüyle denediği bu "demokrasi modeli"ni yaygınlaştırmayı ve başka halklara da uygulamayı hesaplıyor.

İtalya'da bir milyon kişilik dev işçi-emekçi gösterisi

İtalyan işçilerinin ve emekçilerinin hükümetin ultra-liberal politikalarına karşı geniş ktılımlı kitle eylemleri sürüyor. Bilindiği gibi 14 Ekim günü bu ülkede son 20 yılın kitlesel bakımdan en görkemli genel grevi gerçekleşmişti. 80'i aşkın kentte 3 milyon işçi ve emekçi sokaklara dökülmüştü. 12 Kasım cumartesi günü ise bu kez başkent Roma'da en az bir milyon kişinin katıldığı dev bir işçi gösterisi yapıldı. Gösteri sendikaların çağrısı üzerine gerçekleşti. İtalyan işçi sınıfı Berlusconi hükümetinin 'tasarruf tedbirleri" adı altında gündeme getirdiği saldırılara kararlılıkla direneceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Belçika Volkswagen işçilerinin direnişi

Belçika'da otomobil sanayiinde insanlık dışı çalışma koşullarına ilk "hayır" diyenler Volkswagen fabrikası işçileri oldular. General Motors'da 10 saat, Renault'da 9 saat, Ford'da bütün gece boyunca süren çalışma saatleri bu işletmede de uygulanmak istenince, Volkswagen işçileri tüm otomobil sanayii işçilerini harekete geçirmek üzere bir çağrı yayınlayarak greve başladılar.

General Motors son 3 yılda 2 bir işçiye çıkış vermiş, ama üretim kapasitesini daha da artırmıştı. Volkswagen da yaklaşık 2 bin işçiyi çıkarıp çalışma saatlerini artararak üretim kapasitesini gerçekleştirmek yoluna gitmek istedi. Ama işveren mücadeleci işçilerin direnişiyle karşılaştı. İşçiler istemleri gerçekleşene kadar grevi ülke çapında yaygınlaştırarak sürdüreceklerini açıkladılar. İşçilerin talepleri şunlar: Mevcut otomobil üretim kapasitesinin %15 düşürülmesi. İşten çıkartmalara son verilmesi. Günlük çalışma saatinin 8'e düşürülmesi, gece ve hafta sonu mesailerinin kaldırılması. 32 saatlik çalışma haftasının tanınması ve mesailerin gönüllülük temelinde ve ek ödenti yapılma kaydına bağlanması. Hangi şartlar altında olursa olsun ortak çalışma birliklerine katılma zorunluluğunun kaldırılması.

Avrupa'da EKİM Şenliği

EKİM'in 7. ve Ekim Devrimi'nin 77. yılını Almanya'nın Troisdorf kentinde 5 Kasım günü düzenlediğimiz bir şenlikle coşkulu bir biçimde kutladık. Şenliğimize çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu bine yakın insan katıldı. Gece öncesinde Avrupa'nın değişik ülkelerinde yaygın bir afişleme ve pullama faaliyeti gerçekleştirildi.

Geceye devrimci bir politik atmosfer hakimdi. Bu, "popüler" sanatçılara değil, fakat devrimci programa dayalı olmasından kaynaklanıyordu.

Gece Ruhr İşçi Korosu'nun söylediği Enternasyonal Marşı ile başladı. Devrim şehitleri için saygı duruşunun ardından Mehmet Celal'in gitar eşliğinde söylediği devrimci marşları dinledik. EKİM YDÖ adına bir yoldaşın yaptığı konuşmanın sonrasında Filipinler grubu kendi dillerinde devrimci marşlar söyledi. Kitle sık sık "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!" sloganını attı. Folklor grubunun gösterileri ise büyük bir beğeni kazandı.

EKİM MK'nın geceye ilişkin mesajı coşkulu alkışlarla ve "Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!" sloganıyla karşılandı.Türkiye işçi hareketi ile Kürt ulusal hareketinin yakın tarihine ilişkin kesitler sunan dia gösterisi büyük bir coşku ve heyecan yarattı. Denebilir ki, gecenin en çok beğenilen ve kitleyi politize eden bölümü oldu. Ardından Dersim'li ozan Şahin Türkçe ve Kürtçe türküler söyledi. Ruhr korosu ise programına 1 Mayıs marşıyla başladı. Salondaki bütün kızıl bayraklar marşın ritmine uygun olarak dalgalanıyordu. Özellikle genç yoldaşların coşkusu ve heyecanı hissedilir boyutlardaydı. Programa Bilgesu Erenus kendine özgü tarzda söylediği devrimci şarkılarıyla katıldı. Misafir bir sanatçı ozanın ardından Danimarka grubu kendi dillerinde ve Türkçe devrimci türküler okudu.

Programdan da anlaşılacağı gibi gece enternasyonalist bir içerik taşıyordu.

Gecemiz Kürdistan'daki son katliamları protesto yürüyüşüyle aynı güne denk geldi. Alman polisi tarafından gözaltına alınan 200'ün üzerinde insanın içinde geceye evsahipliği yapan ve organizasyonda görevli olan çok sayıda yoldaşımızın da bulunması katılımı ve ve özellikle organizasyonu olumsuz etkiledi.

Tüm eksikliklerine rağmen şenliğimiz salona kızıl bayrakların ve devrimci bir atmosferin egemen olduğu, devrimci türkü ve marşların coşkuyla söylendiği, devrimci şiarların militanca atıldığı tümüyle politik bir gece oldu.

EKİM-YDÖ

EKİM MK'nm mesajı

Sevgili yoldaşlar,

EKİM'in ve Ekim Devrimi'nin yıldönümlerini birlikte kutlayan şenliğinize tüm örgütümüz adına başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Aynı kutlamayı örgütümüz Türkiye'nin büyük kentlerinin, özellikle de İstanbul'un caddelerini afişlerimiz, pankartlarımız, pullarımız ve sloganlarımızla donatarak yapıyor. Bunu, kitleleri harekete geçirerek, bugün propaganda araçlarıyla süslediğimiz bu aynı caddelere dökerek yapmayı başaracağımız yıllar da gelecektir. EKİM adına ve Ekim davasına layık olabilmek de, gerçek anlamını işte ancak o zaman bulabilecektir.

Bugün bu yolda kararlılıkla yürüyoruz. Katettiğimiz mesafe henüz son derece kısadır. Fakat buna rağmen onu küçümsemiyoruz. Zira biz bu yolu, büyük emeklerle, zorlu mücadelelerle ve bizim için en elverişsiz koşullarda katettik. Tam da bu sayede zor olanı başardık. Bundan sonrası nispeten daha kolaydır. Bugüne kadarki birikimimiz, bundan sonrasını bizim için daha kolay hale getirmektedir.

Sevgili yoldaşlar,

Siz yurtdışındaki Ekimciler, bugüne kadar sınırlı güçlerinizle hareketimize önemli bazı katkılar sağladınız. Örgütümüz bu katkının, bunun taşıdığı özel önemin farkındadır. Fakat bundan sonra sizleri daha da önemli sorumluluklar ve görevler beklemektedir. Hem bugüne kadarki katkılarınızı güçlendirerek sürdürmek, ve hem de, bulunduğunuz alanlarda yürütülen mücadelelerde, hareketimizi en iyi biçimde temsil etmek durumundasınız.

Kendinizi yalnızca cephe gerisi olarak görmeyiniz. Komünistler açısından dünyanın her yeri devrim ve sosyalizm için bir mücadele cephesidir. Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını bulunduğunuz ülkelerde, o ülkenin işçileri, komünistleri ve devrimcileriyle birlikte, onlarla omuz omuza yükseltmesini bilmelisiniz. Ulusal dargörüşlülüğe ve içe kapanıklığa asla düşmeyiniz. Proleter enternasyonalizmi sizin için her günün, her anın pratiğidir, öyle olmalıdır, bunu asla unutmayınız.

Gençlik çalışmasına, özellikle de işçi gençliğe özel bir önem veriniz. EKİM genç ve dinamik bir harekettir. Sınıfın genç ve dinamik öğelerinin yeri EKİM'in safları olmalıdır. Bunun bilinciyle hareket edin ve gitgide daha çok genç işçiyi saflarımıza ve mücadelemize kazanın.

Avrupa, nispi bir rahata, bireyciliğe, bencilliğe, dejenerasyona ve bütün bunların zemin oluşturduğu tasfiyeciliğe müsait bir ortamdır. Buna karşı uyanık olun, buna karşı bilinçli ve kesintisiz bir mücadele yürütün. Devrimci kişiliğinizi sürekli geliştirin. Ve bunun ancak devrimci mücadele pratiği içinde olanaklı olabileceğini ise bir an bile gözden kaçırmayın.

Yoldaşlar, örgütümüz sizlerden her zamankinden daha fazla katkı, daha büyük fedakarlıklar, daha enerjik bir çalışma istiyor ve bekliyor. Bunun bilinciyle hareket ediniz ve Ekimci komünistler olma onuruna layık olmaya çalışınız.

Şenliğinizi devrimci duygularla selamlıyor, başarılar diliyoruz.

Yaşasın EKİM, Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

(Baştarafı s.24'te)

Ne var ki, bunda gitgide daha çok zorlanıyor. Tek başına Kürt halkının özgürlük mücadelesi bile, sermaye düzeninin ne kadar kof olduğunu ortaya koymuştur. Bu gerçek, Türkiye işçi sınıfının kendi ağırlığını ortaya koyduğu bir durumda, sermaye düzenini hangi akibetin beklediğini de açıklıkla göstermektedir.

Bugün Kürt halkı Kürdistan'da yiğitçe direniyor. Baskının, zulmün, katliamın her türlüsüne rağmen, bu mücadele durdurulamıyor. Biz komünistler, tümüyle haklı ve meşru olan bu ulusal özgürlük mücadelesini, tam olarak destekliyoruz. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunuyoruz. Bu mücadelenin, Türkiye'deki çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzenini içine düşürdüğü açmazların da bilincindeyiz.

Fakat biz komünistler şunu da çok açık olarak vurgulamak durumundayız. Bu çürümüş düzen, Kürdistan'dan değil, fakat ancak Türkiye'den yıkılabilir. Kürdistan bu yıkılışın yolunu açabilir, fakat bunu kendi başına başaramaz. Bugünkü sömürü düzeninin hayat damarları, gerçek egemenlik sahası, Türkiye'nin metropolleridir. Onun egemenliği buradan yıkılmadıkça, o varlığını koruyacak, yaşamaya devam edecektir. Ve yaşadıkça da, yalnızca sömürücü sınıf kimliğini değil, sömürgeci devlet emellerini de koruyacaktır.

Dolayısıyla, Kürt sorununun gerçek çözüm yolu da, bu çürümüş burjuva sınıf egemenliğini yıkmaktan geçiyor. Bu açık gerçek, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesinin kaderini birleştirmektedir. Bu düzen ayakta kaldıkça, adına „siyasal çözüm" denilen şey, gerçekte hiçbir şeyi çözemez. Bunu görebilmek için, en taze örnekler olan, Güney Afrika'ya ve Filistin'e bakmak bile yeterlidir. Gerçek ve kalıcı tek çözüm için, devrim ve sosyalizme yürümek zorundayız. Başka bir çıkış, başka bir kurtuluş yoktur.

Bugün Kürt halkının, kendi cephesinden üzerine düşeni fazlasıyla yaptığı ortadadır. Zaaf işçi sınıfı cephesindedir. İşçi sınıfı yıllardır mücadele ediyor. Ne var ki devrimci bir parti önderliğinden hala da yoksundur. Bu onun mücadelesinin gerçek bir kuvvete dönüşmesini engellemektedir.

Biz Ekimci komünistler için bugün en temel sorun bu zaafı gidermektir. İşçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacına yanıt vermektir. Bunda geciktiğimizin bilincindeyiz. Fakat EKİM'in henüz genç bir örgüt olduğu da unutulmamalıdır. Biz geleneksel devrimci hareketin temelli zaaflarının eleştirisiyle ortaya çıktık. Elimizde hiçbir hazır örgüt, kadro birikimi ve sempatizan kitle yoktu. Denilebilir ki, herşeye sıfırdan başladık. Gelişmemiz ağır ve sancılı oldu. Fakat yedi yıllık bir süre içerisinde, 25 yıllık örgütleri aşan bir ihtilalci örgütsel kapasite ortaya koymayı başardığımızdan da hiç kuşku duymuyoruz. Bunun kanıtları ortadadır.

Bugün EKİM partiye herzamankinden daha yakındır. Önümüzde hala yerine getirilmesi gereken önemli bazı görevler, katedilecek belli bir yol vardır. Tüm güç ve irademizi ortaya koyarak bu yolu kararlılıkla yürüyeceğiz. Teorisi ve programıyla, politikası ve örgütüyle, sınıfla kurulmuş sağlam bağlarıyla, gerçek bir sınıf partisini mutlaka kuracağız. Bunu devrimin zaferinin yarısı sayıyoruz. Öteki yarısı bunun ardından gelecektir. Buna tam olarak inanıyoruz.

Ve bu inançla bir kez daha haykırıyoruz: **Ya kapitalist barbarlık, ya da sosyalizm!**

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Pratik faaliyetin örgütlenmesinin sorunları

Bugüne kadarki pratik çalışmalarımız (istisnalar dışında), ne yazık ki planlı, örgütlü ve denetimli yürütülemedi. Daha ziyade günübirlik ve hep klasik yöntemlerle sürdürüldü. Kuşkusuz bu çalışmalara da planlı çıkıldı. Ama nasıl? Sorumlu yoldaş önceden gidip materyalleri alıyor, o gün randevular ayarlanıyor. Çalışmanın yapılacağı yer saptanıyor ve bu şekilde bölgede çalışmaya çıkılıyor. Bu olumsuzluğun da bazı nedenleri var tabi. Mesela materyallerin bazen geç gelmesi ya da üstüste gelmeleri sağlıklı bir plan yapmayı zorlaştırıyor. Bazı yoldaşların çalışmalara gelmemesi veya geç gelmesi bu noktada istediğimiz gelişme ve istikrarı sağlamayı engelliyor. Bu nedenle, etkin, sağlam ve sürekli pratik çalışma için, öncelikle pratik çalışmaya çıkan birimin kendi içinde uyumlu olması gerekiyor. Çalışma birim sorumlusu yoldaşı önceden belirlemek, varsa çalışma yapılacak bölgeyi iyi bilen yoldaşın önden gidip, bölgedeki son durum hakkında bilgi edinmesi, çalışmanın planlanacağı zaman bu bilgiler ışığında eylemi örgütlemek...

Pratik çalışmaya çıkılmadan önce sorumlu birim biraraya gelip çalışmanın yol ve yöntemlerini tartışmalı, devrimci yaratıcılıklarını ortaya koyup eksikliklerini gidermeli, iyi bir moralle çalışmaya çıkılmalıdır. Her çalışmadan sonra biraraya gelip durum değerlendirmesi yapmalıdır. Varsa hata ve olumsuzlukların nereden ve kimden kaynaklandığı tespit edilip, bu sorunların giderilmesi için azami çaba sarfedilmelidir.

Pratik çalışmaya çıkan birimlerin güvenliğini sağlamak için askeri ihtiyaçlar karşılanmalıdır. Kuşkusuz hareketin olanakları ölçüsünde, fakat bu mutlaka gereklidir.

Bu yazdıklarımızı iyice zenginleştirip netleştirdikten sonra sistemli ve düzenli bir şekilde pratiğe geçirmeliyiz.

Semih/İstanbul

Semt çalışmasından gözlemler

Çalışmalarda yeni olmam nedeniyle bölgeleri tanımıyordum. Faaliyete çıkmadan önce sorumlu yoldaş ile faaliyeti yürüteceğimiz bölgeyi dolaştık.

Semtler çoğunlukla gecekondulardan oluşuyor. Bazı evlerin kapıları olmadığı için kapı yerine ince bir örtü çekilmiş. Odaların içinde koyun koyuna yatan çocukların balık istifi gibi dizilişleri yoksulluğun ibret verici görüntüleriydi. İlk defa böyle bir görünümle karşılaşıyordum. Kimi çocukların çıplak gezdiğini, bedava oyuncakları olan çamurun içinde çocukluklarını yaşadıklarını gördüm. Bunlar gecekondu yaşamının en çarpıcı görünümleri.

Siyasal faaliyetimizi yürüttüğümüz bölgelerde yoğun olarak Kürt emekçileri oturuyorlar. Gündüzleri gözlem amacıyla çıktığımız semtlerde yaşamın ağırlığının işçilerin üzerine nasıl çöktüğü yüz hatlarından okumak mümkün. Faaliyetimiz esnasında *Ekim*'i elden veriyoruz ve bu bizi daha çok motive ediyor. Dağıtını esnasında yoldan geçen bir işçi farkettiğinde yanımıza gelerek "bana da bir gazete verir misin?", diyor. Ayrılmadan önce yoldaşları uyarıyor; "Dikkat edin, demin bir polis otusu geçti!"

Bir başka mahallede ise yoldaşlarımız ana caddelerde yazılama yapıyorlar: Ertesi gün mahallede oturanlar; "EKİM mahallemize girmiş, Ekimciler cesaretle yazılama yapıyorlar" diye konuştuklarını duyuyoruz. Bu ve buna benzer pek çok olumlu tepkiler alıyoruz.

Biz komünistler işçi sınıfının yoğunlaştığı semtlerde etkimizi yayıp, buralarda da sistemli bir faaliyet yürütmeliyiz. Bu bizim sınıfla bağlarımızı daha da güçlendirecektir. Semt çalışmaları esnasında kurduğumuz ilişkileri dönüştürerek onları örgütlü bir faaliyetin içine çekmeliyiz. Ancak o zaman siyasal faaliyetin devrimci meyvelerini toplayabiliriz. Halihazırdaki tıkanıklığımız tam da bu noktadadır. Biz devrimci komünistlerin temel görevi, fabrikalarda örgütlenmek, semt çalışmalarını fabrika çalışmasına bağımlı olarak geliştirmektir.

Rumeli Yakası'ndan bir Ekimci

Adana'da Tüm Haber-Sen eylemi

Tüm Haber-Sen Genel Merkezi, örgütlü bulunduğu alanlar için 26 Ekim'de bir günlük iş bırakma, iş yavaşlatma biçiminde bir eylem kararı almıştı. Ancak Adana Şubesi yetkilileri "Artık yeter, uyarıyoruz!" başlıklı bir bildiri ile yetindiler.

Adana Yüreğir PTT çalışanları, PTT bölge müdürünün işyerlerini gezerek gözdağı vermesine karşın, yarıdan fazla bir katılımla iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Sendikacılar, sendikaya gelen polislere, eylem kararıyla bir ilgilerinin olmadığını, işçilerin eylemi kendiliğinden gerçekleştirmiş olabileceklerini söylediler. Yüreğir PTT çalışanları ise, birliklerini ortaya koyarak gerçekleştirdikleri eylemleriyle sendikacılara hak ettikleri yanıtı vermiş oldular.

Adana merkez PTT'sinde kısmi bir iş yavaşlatma gözlenirken, mektup dağıtıcılarının büyük bir bölümü çalışmayarak eyleme katıldılar.

Diğer taraftan Demiryolları çalışanları da günün erken saatlerinden geç saatlerine dek iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirdiler. Çeşitli kitle örgütlerinin de katılımıyla sendikada yapılan basın açıklamasında taleplerini dile getirdiler.

Tipik bir bürokratik mekanizmanın giderek sarmaladığı bir çok sendikal yapı, geldiğimiz noktada düzenden yana tutum alan kurumlar olmaya doğru hızla evrilmektedir. Kamu çalışanları, "Toplusözleşmeli-grevli sendika hakkı"nı ancak "Hak verilmez alınır!" şiarıyla hareket ederek ve kendi öz mücadele örgütlerini yaratarak alabilirler. Gerçekte sadece düzeninin ödüllendireceği sahte sınıf önderlerini ve bürokratlarını ancak bu şekilde tepelerinden atabilirler. Eylemler sırasında yayınlanan bir bildiride vurgulandığı gibi, "korkunun ecele faydası yoktur!". Emekçiler düzenin saldırılarına ve onun uşaklarına tek yanıtı eylem alanlarına dökülerek verebilirler.

Bir Ekim Okuru/Adana

Kürdistan'daki katliamlar protesto edildi

5 Kasım tarihinde, Almanya'nın Köln kentinde, Kürdistan'daki katliamları, köy yakmaları, cezaevlerindeki işkence ve imha saldırılarını, infaz ve gözaltında kaybetmeleri protesto amacıyla bir yürüyüş ve miting düzenlendi.

Türkiyeli devrimci grupların ortak bir platform etrafında birleşmeleri özellikle bugün büyük bir önem taşıyor. Kürdistan'da ve Türkiye'de sermaye devletinin topyekün saldırılarına karşı ortak bir direniş hattı oluşturmak herzamankinden daha acil bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bugüne kadar bu alanda yaşanan zayıflıklar artık aşılmak zorundadır.

Yürüyüş kolunun harekete geçmesiyle birlikte PKK bayrak ve flamalarını bahane eden Alman polisi PKK kortejine müdahale ederek eylemi provoke etmeye çalıştı. Bu daha sonra yürüyüşçülere saldırılacağının ilk işaretiydi. İlk saldırıda kararlı bir dirençle karşılaştıkları için polisler geçici olarak geri adım atmışlardı. Nihayet miting alanına ulaştığımızda, ara sokaklara önceden yerleştirilen takviye güçlerle yürüyüş kolunun henüz alana girememiş olan kesimine vahşi bir biçimde saldırdılar. PKK, EKİM, MLKP, TKP-Kıvılcım, TİKB, TDP-DHB ve Bolşevik Partizan'dan toplam 200'ün üzerinde devrimci gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan kimileri yaralanmışlardı.

Alman bu tutumun gerisinde açıktır ki Alman emperyalizminin ekonomik ve siyasal çıkarları bulunmaktadır. Alman devleti bir yandan "insan hakları" ve "demokrasi" üzerine ahkam keserken öte yandan ulusal özgürlük mücadelesi veren bir halkın üzerine saldırabilmektedir. Son saldırı da onun ikiyüzlülüğün yeni bir kanıtı olmuştur. Nitekim bugün Kürdistan'daki kirli savaşta kullanılan silahların önemli bir bölümünün Alman silahları olduğu da açığa çıkmış bulunmaktadır. Bugünkü tutumu, Alman emperyalizminin, çıkarları zedelendiğinde, "demokrasi" ve "insan hakları"nı nasıl bir pervasızlıkla çiğneyeceği konusunda yeterince fikir vermektedir.

Almanya'dan bir Ekimci

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Avrupa'da düzenlenen EKİM Şenliği'nde yapılan konuşmanın metnini okurlarımıza sunuyoruz.

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar,

Hoşgeldiniz diyor, sizleri hareketimiz adına devrimci kardeşlik duygularıyla selamlıyoruz.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 77. yılındayız. Bizim şenliklerimiz hep, işçi sınıfının ve ezilenlerinin bu büyük devriminin yıldönümüne denk gelir. Bundan büyük bir onur ve mutluluk duyuyoruz.

Sosyalist Ekim Devrimi, ezilenler ve emekçiler dünyasının barbar kapitalizme karşı ilk büyük zaferi olmuştu. İnsanlığı sarsan bu görkemli devrimden sonra, artık iki ayrı dünya vardı. Bir yanda, emperyalizmin ve gericiliğin baskı ve sömürüye, yoksulluk ve eşitsizliğe, sömürgeciliğe ve ulusal zulme, faşizm ve savaşa dayalı dünyası... Öte yanda ise, işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların tüm bu kötülükleri yoketmeye yönelmiş devrimci dünyası... Emperyalizm ve gericilik, bu yüzyılın büyük bir bölümünde, bu devrimci dünyanın verdiği dehşetli korku içerisinde yaşadı, onun kabusunu yaşadı.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da yaşanan gelişmelerin ardından, dünyanın bugünkü efendileri artık bu korkudan kurtulduklarını sandılar. Büyük bir gürültüyle ve sevinç içerisinde, devrim ve sosyalizm davasını nihayet yendiklerini ilan ettiler. Ne var ki, yanıldıklarını görmeleri için beş yıldan da az bir zaman yetti.

Kapitalizm dünyası bugün büyük bir bunalımın içindedir. Çözüm kudretinden yoksun büyük insanlık sorunlarıyla yüzyüzedir. Kapitalizm kendi insanına geçimini sağlayabilecek bir iş vermek yeteneğinden bile yoksundur. İşsizlik çığ gibi büyümekte, ücretler sürekli budanmakta, sosyal haklar gaspedilmektedir. Demokratik özgürlükler ayaklar altına alınmaktadır. En ilkel bir ırkçılık kendini bugün yabancı düşmanlığı biçiminde ortaya koymaktadır. Burada, Avrupa'da, kapitalizmin cenneti sayılan ülkelerde bulunuyorsunuz. Bu saydıklarımızı hergünkü olaylarla bizzat yaşıyorsunuz. Kapitalizmin geri bölgelerinde ise, yaşamın yüzmilyonlarca insan için nasıl bir cehennem olarak sürdüğünü hepimiz biliyoruz.

Emperyalistler bir kaç yıl önce, kendi sefil çıkarları için Irak'ta yüzbinlerce insanı yokettiler. Egemenliklerini pekiştirmek ve rekabette üstünlük sağlamak için, daha bir kaç ay önce Ruanda'da, bir milyona yakın insanın yok olmasına neden oldular. Dün Somali'yi işgal etmişlerdi, bugün Haiti'nin yönetimine el koymuş durumdalar. Dünyanın çeşitli yerlerinde gerici milliyetçiliği kışkırtmakta ve kardeş halkları birbirlerine kırdırmaktadırlar.

Tüm bu kötülükler ve uygulamalar, kapitalist-emperyalist düzenin doğasında vardır. Kapitalist düzen, insanlığın temel sorunlarını çözmek bir yana, bizzat bütün bu sorunların kaynağıdır. O var oldukça, onun barbarlığının tek gerçek alternatifi olan devrim ve sosyalizm mücadeleleri de var olacaktır.

Dolayısıyla, Sosyalist Ekim Devrimi örneği, emekçiler ve ezilenler dünyası için, yolgösterici gücünü ve önemini bugün de bütün canlılığıyla korumaktadır.

* * *

Emperyalist dünyanın sayılan gerçekleri, Türkiye üzerinden bakıldığında daha iyi anlaşılmaktadır. Türkiye emperyalistlerin "istikrarsızlık kuşağı" dedikleri Ortadoğu'nun, bugün en istikrarsız ülkelerinden biridir. Bu istikrarsızlık yeni bir olgu da değildir. Son 30 yılın kaba bir gerçekliğidir. Türkiye'de son 30 yıl içinde emekçi halk kitleleri iki kez devrimci amaçlar için ayağa kalktılar. Yıllar süren büyük mücadeleler verdiler. Sermaye düzeni bunu her seferinde ancak askeri darbelerle durdurabildi.

Bu kanlı askeri operasyonların düzene bir süre için nefes aldırdığı bir gerçektir. Fakat bu sorunları çözememiş, tersine daha da ağırlaştırmıştır.

Bügün sermaye düzeni her cephede büyük bir çıkmazın içindedir. Ekonomideki kronik bunalım şimdilerde yeni boyutlar kazanmıştır. Bir kaç on yılın mirası olan iktisadi ve sosyal sorunları ağırlaşarak sürmektedir. Tüm bu sorunlara, yeni dönemde, sermaye düzeni için gerçek bir başağrısı olan Kürt sorunu da en yakıcı biçimde eklenmiştir.

Düzen bu sorunlar karşısında gerçek anlamda çözümsüzdür. Partiler sistemi iflas etmiştir. Parlamentonun hiçbir gerçek işlevi kalmamıştır. Sermaye devleti bir taraftan kirli bir terör mekanizmasını, öte yandan medya denilen yalan propaganda aygıtını kullanarak, düzenini sürdürmeye çalışıyor.

(Devamı s.21'de)